

BALOGH BÉLA

A TUDATALATTI TÍZPARANCSOLATA

Szép remények, szerény eredmények	2
Problémáidat mindenhová magaddal viszed	6
Saját magunkat egyetlen gondolatunktól sem kímélhetjük	10
A jó szándék nem elég	17
Agymosás avagy mélytudat-szennyezés?	18
Már százszor megmondtam	25
apró betűs fejezet	29
Ideális társ- csak saját felelősségre!	31
A szülők lelki fejlődése és a születendő gyermek	33
Gondolkodó csakrák	39
Karmád felgyorsulhat	60
A test-elementál és az újévi fogadalom	64
A tudatalatti és a rák	74
A tudatalatti és a média	82
Szebb élet vár	88
A tudatalatti tízparancsolata	89

SZÉP REMÉNYEK, SZERÉNY EREDMÉNYEK

Szinte mindannyian szeretnénk egészségesek, boldogok, gazdagok, szépek és fiatalok lenni. A legtöbben szeretnék egy ideális társat, kedves, értelmes és szófogadó gyermekeket, jó anyóst, szép karriert, nagy utazásokat, és még sorolhatnám.

A törekvéseinkben nincs hiba, vágyunk a szépre, a jóra, a biztonságosra, és ezen célok elérésének érdekében szüntelenül gondolkodunk, cselekszünk, kombinálunk.

Mindazok, akik olvasták első könyvemet, *A végső valóságot*, bizonyára tisztában vannak már azzal, hogy a gondolatnak milyen hatalmas ereje van. Joggal tehetjük fel a kérdést, hogy életünkben hol marad a sok jó gondolat és jó szándék eredménye?

Ha körülnézünk, azt látjuk, hogy olyan társadalomban élünk, ahol ezek a szándékok nem - vagy csak részben - valósulnak meg az egyének életében, és ez felvet néhány kérdést.

Vajon mit nem csinálunk jól? Mi az, amit jobban csinálhatnánk, és mi az, amit egészen másképp kellene megközelíteni? Esetleg van-e olyan dolog, amitől azonnali hatállyal el kellene határolódnunk?

Édesapám azt szokta mondani, hogy ha az ember már elmúlt ötven éves, és reggel úgy ébred, hogy nem fáj sem-

mije, akkor egészen biztosan meghalt. Hiába a gyógyszeripar robbanásszerű fejlődése, hiába a megelőző praktikák egész sora, az emberek többségének életében egy egész sor dolog félrecsúszhat, és félre is csúszik.

Ilyenkor két eset lehetséges. Az első az, hogy a hibát, a kudarc vagy a boldogtalanság okát másokban keressük. Aki ezt teszi, sajnos nem számíthat arra, hogy a viharfelhők elmúlnak a feje fölül.

A második eset a lelkiileg már fejlettebb, a tudatosság magasabb fokán álló emberekre jellemző, akikben felmerül a kérdés, hogy a kialakult helyzethez esetleg maguk is hozzájárultak, sőt, mi több, a kialakult helyzetért teljes egészében saját maguk felelősek.

Amennyiben sikerül az életedben jelentkező problémákat ebből a szempontból megvizsgálni, már lehet reményed arra, hogy a megoldást is megtalálod. Gondolataidnak ugyanis teremtő erejük van, akár tisztában vagy ezzel, akár nem. Segítségükkel szünet nélkül alakítod és irányítod a testi egészségedet és az életedben jelentkező valamennyi helyzetet.

Ha felismered, hogy az életedben jelentkező problémák feloldásának a titka nem az, hogy a külső körülményeken próbálsz meg változtatni, hanem az, ha önmagadat belülről átalakítod, nyertél.

Sokan már ezt az utat járják, több-kevesebb sikerrel. Kitűnő tanfolyamok, tréningek és gyakorlatok százai segítenek abban, hogy testi és lelki egészségünket helyre tudjuk állítani. Lehet, hogy sikerül is kiválasztanod azokat, amelyekről úgy gondolsz, hogy segíthetnek.

Ebben az esetben már csak egy apró megoldandó feladattal kell megküzdened, és ez az idő. Vagy nevezzük inkább időhiánynak?

Hiába mondja bárki, hogy végtelen idő áll a rendelkezésünkre a fejlődéshez, attól a napnak még mindig csak huszonnégy órája van. Ez alatt az idő alatt kell biztosítanod a magad és családod anyagi háttérét, de bevásárolnod is kell, és a mosás, főzés, takarítás, gyermeknevelés sem halasztható máskorra. Közben szeretnél kikapcsolódni, pihenni, néha egy jó könyvet elolvasni, szórakozni. Ráadásul még aludnod is kell. Mindezt huszonnégy órában.

Márpedig ha a testi vagy lelki egészség megőrzésére vagy helyreállítására szolgáló gyakorlatokat mind elvégeznéd, ha az étrendben mindenre odafigyelnél, lehet, alig maradna időd egyébre.

Így azután gyakran marad a hétköznapi rutin, és a jó szándék ellenére is kevés lesz a változás.

Ennek a könyvnek az elolvasása is időbe telik. Lehet, hogy hozzásegít néhány felismeréshez, közül pár érdekes gondolatot, de lényeges változást az életedben ez sem fog előidézni.

A mellékelt CD azonban igen.

Mégpedig olyan módon, hogy nem vesz el semmit az amúgy is szűkre szabott szabadidődből. Mindaz, ami a CD-n kellemes zenei kísérettel elhangzik, elsősorban nem a tudatos énednek szól. Figyelhetsz rá, hallgathatod érdeklődéssel, de nem szükséges. Elég, ha háttérzeneként szól, de a legjobb az, ha elalvás előtt kapcsolod be, és belealszol, vagy úgy programozod a lejátszót, hogy felkelés előtt egy fél órával induljon.

Semmit nem fog elvenni az idődből.

De hat hónap alatt csodát tesz.

Hogy ez a „csoda” milyen mértékű, és az életednek mely területeire vonatkozik, sokban tőled is függ. A ma-

gam részéről ezt a CD-t csak tudatalatti akadályelhárításnak, vagy tudatalatti átprogramozásnak szoktam nevezni. Első változatát több mint tíz évvel ezelőtt készítettem el. Azóta nagyon sokan elkérték, és akik a használati utasításnak megfelelően alkalmazták, tanúsíthatják, hogy a hatás nem marad el.

PROBLÉMÁIDAT MINDENHOVÁ MAGADDAL VISZED

Igenis, lehet erkölcsi értékek figyelembevételével élni, másokat segíteni, és ötvenéves kor után is fájdalom nélkül ébredni. Ki lehet gyógyulni súlyos betegségekből, meg lehet oldani évtizedek óta tartó konfliktushelyzeteket, de ahhoz, hogy a rosszul sikerült dolgoknak elejét vehessük, le kell ásnunk problémáink gyökeréhez.

Annak idején szórakozva és másokat is szórakoztatva ismételtettem Murphy törvényeit.

„Ami elromolhat, az el is romlik.” „Egyszerre megy tönkre minden.” „Az egymással felcserélhető alkatrészek nem azok.” Stb.

Sajnos csak később ismertem fel, hogy a gyakran ismételt és gyakran hallott kijelentések milyen kárt tudnak okozni az életemben.

Még 1987-ben, amikor sikerült Svédországba emigrálnom, úgy gondoltam, nem csupán a rám nehezedő nyomástól szabadulok meg. Ez abból adódott, hogy idegenként kezeltek a saját szülőföldemen. Úgy véltem, a szabad kapitalista világ lehetőségeivel élve minden más lesz az életemben. Valóban, nagyon sok minden megváltozott, de egy idő után döbbenten ismertem fel, hogy bizonyos dolgok kísértetként követnek. Az első meglepetés az volt, hogy a menekülttáborban egy román családdal kerültünk közös faházba, akik az otthoni mintát követve, gátlásta-

lanul szóltak ránk, hogy „beszéljete románul!" Egy alkalommal eljött a táborba egy szatmári honfitársunk azzal a céllal, hogy az újonnan érkezett magyaroknak némi útbaigazítást adjon a svédországi élettel és lehetőségekkel kapcsolatban. Az összejövetelre néhány román is bejött, és mit ad Isten, egyikük részéről ott is elhangzott a szónoknak címzett rendreutasítás: „Beszélj románul!" Azt hittem, rosszul hallok. Nyilván rögtön akadt, aki felvilágosította az illetőt: nem ártana, ha megnézné a térképen, hogy éppen hol is tartózkodik, és ezzel az eset - számunkra - mulatságos fordulatot vett, de rendkívül különösnek tűnt, hogy több ezer kilométerre Erdélytől ugyanaz történik velem és a többiekkel, mint otthon.

Később mérnökként munkát kaptam egy nagy építkezésnél, ahol az lepett meg a legjobban, hogy visszaköszöntek rám az ismerős arcok. Mintha korábbi munkahelyeimről „importáltak" volna embereket, oly kísérteties hasonlóságot véltem felfedezni egyes svéd építőmunkások és az erdélyiek között.

Társadalmilag sem változott lényegében semmi, ha csak az nem, hogy új nyelvet kellett tanulni, és ezúttal nem románul, hanem svédül beszélni magyar helyett. Itt már nem „bozgornak" (hazátlannak) neveztek, hanem csak úgy, egyszerű gyűjtőnéven „invandrare", azaz bevándorló voltam.

A munkahelyemen is kb. ugyanaz a helyzet állt elő. Sokkal jobban és sokkal többet kellett teljesítenem, mint a bennszülötteknek, mármint a svédeknek.

Bevallom, egy idő után elégedetlen voltam az újonnan kialakult helyzettel. Megvolt a kellő szorgalom, az igyekezet, a megfelelő tudás és a jó nyelvtudás. Mégis, hiába igyekeztem megváltoztatni bizonyos dolgokat, valahogy

újra és újra ugyanabba a mederbe terelődött minden. Ez idő tájt kezdett derengeni előttem, hogy az életemben valójában a saját gondolataim teremtő ereje dolgozik. De nem csupán a tudatos gondolatoké! Ha csak az lenne, amit tudatosan gondolok, akkor remekül menne minden. Ott vannak azonban azok a mélytudatban, tudatalattiban, tudatfölöttiben - bárhogyan is nevezném, a nem tudatos gondolkodás részeit - azok a régi elvárások, hitek, beidegződések, amelyek látszólag sokkal nagyobb erővel dolgoznak, és a tudatos szándékot és gondolatot újra és újra „felülírják”. Elgondolkodtam arról, hogy valójában az egész szervezetem működése is olyan irányítás alatt történik, amelyről jóformán fogalmam sincs. Lélegzem, ver a szívem, megtörténik a bonyolult anyagcsere, és minden pontosan oda kerül, ahová kerülnie kell, miközben én ebben a folyamatban tudatosan nem is veszek részt.

De mi van akkor, ha ugyanilyen precízen és pontosan hajtok végre más belső utasításokat, amelyek a nevelés, a társadalmi környezet, a média és a reklámok hatására épülhettek be a nem tudatos gondolkodásomba? És ha beépültek, hogy lehetne ezeket felismerni és megszabadulni tőlük?

Sokáig töprengtem, amíg rájöttem: ha vannak bennem ilyen „programok”, amelyek bizonyos élethelyzetekben átveszik az irányítást a tudatos gondolkodás fölött, és ezek a programok nem tudatosak, akkor semmi esélyem arra, hogy felismerjem őket. Talán pszichológus segítségével és sok idő ráfordításával el lehetne érni bizonyos részeredményeket, de átfogóan, minden részletre kiterjedően feltérképezni a tudatalattit lehetetlen.

Aztán felmerült bennem a lehetséges megoldás.

Ha nem ismerem a térképet, ami rendszeresen rossz irányba vezet, mi történne, ha helyettesíthetném egy általam készített térképpel, ami a jó irányt mutatja? És természetesen nem ártana tudni azt sem, hogy melyik az a bizonyos „jó irány”.

Ekkor már tagja voltam a svédországi Fehér Sas Páholynak, és túl voltam azon a felismerés-áradaton, amely végül *A végső valóság* c. könyv megírásához vezetett. Így hát nem volt nehéz kitalálni, hogy a sikeres és boldog élet programja csakis olyan lehet, ami harmóniában van az univerzálisan érvényes törvényekkel. Nagy érdeklődéssel olvastam a tudatalatti gondolatok hatalmáról szóló könyveket, és egyre jobban megerősödött bennem az az érzés, hogy ezek a könyvek nagyszerűek ugyan, de az életemben nem hoznak lényeges változást. Ahhoz ugyanis, hogy egy gondolatból tudatalatti hit vagy beidegződés legyen, azt a bizonyos gondolatot nagyon sokszor kell ismételni vagy hallani. Összeválogattam hát bizonyos pozitív gondolatokat, és zene kíséretében felvettem őket egy kazettára. A kazettát betettem az autóm magnójába, és ettől kezdve mindennap munkába menet és munkából jövet csak azt hallgattam.

Öt hónapig nem történt semmi.

A hatodik hónapban, mintha a „levegőben lógtak volna”, kezdtek felbukkanni korábban nem is sejtett lehetőségek. Aztán elkezdett történni a „csoda”. Ezt a csodát és az odavezető utat szeretném most megosztani olvasóimmal, bízva abban, hogy ami nekem és nagyon sok barátomnak és ismerősömnek segített, olvasóim számára is pozitív változást fog hozni. Természetesen csak annak, aki szükségét érzi, és maga is szeretné.

SAJÁT MAGUNKAT EGYETLEN GONDOLATUNKTÓL SEM KÍMÉLHETJÜK

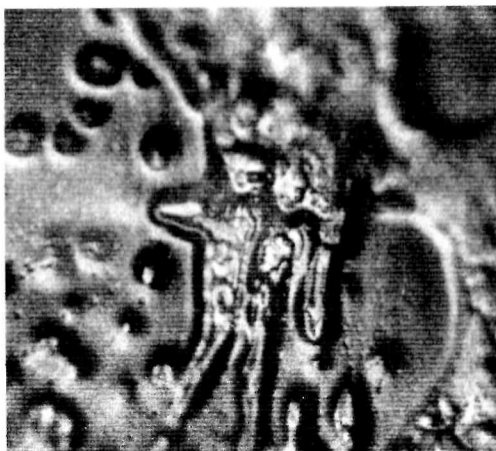
Mindenekelőtt szeretném ezúton is minden olvasó számára nyilvánvalóvá tenni, hogy a gondolat ereje miként hat az anyagra, és következésképpen a fizikai testünkre.

Sokan és sokat írtak már arról, hogy nem csupán cselekedeteink, hanem pusztá gondolataink is óriási hatást gyakorolnak saját szervezetünkre és egészségünkre. A pozitív gondolkodással kapcsolatban egész irányzatok és iskolák alakultak ki, számomra mégsem volt egyiknek sem olyan meggyőző ereje, mint Masaru Emoto japán kutató eredményeinek. Ő az első, aki láthatóvá és meg-mutathatóvá tette, hogy minden gondolatunk hatást gyakorol az anyagra, jelen esetben a vízre.

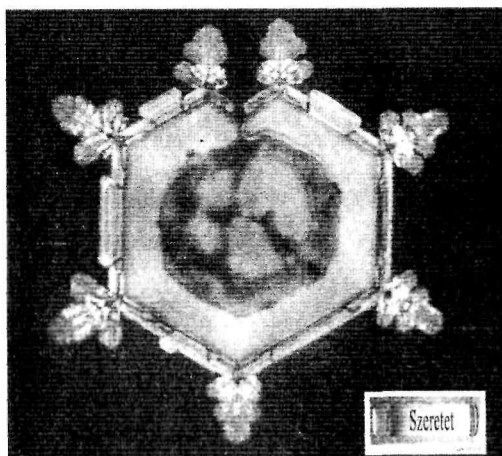
Emoto különböző vízmintákat vett, azokat lefagyasztotta, és mikroszkóp alatt lefényképezte a kialakult kristályokat. Majd felfigyelt arra, hogy a lefagyasztott víz mindig másképp kristályosodik ki, attól függően, hogy milyen szavakat mondunk a vízminta jelenlétében.

Masaru Emoto: *A víz üzenetei* c. könyve már bejárta a világot, és Japánban Emoto úr kiemelt tiszteletnek örvend. Munkásságának jelentőségére azonban csak akkor tudunk ráébredni, ha tudatosítjuk magunkban, hogy a gondolat és a kimondott szó ereje nem csupán a testünkön kívül lévő vízre gyakorol ilyen döbbenetes hatást. Íme néhány példa *A víz üzenetei* c. könyvében szereplők közül:

Az első vízmintának azt mondta: *hányingert kapok tőled, megöllek*. És íme az eredmény.

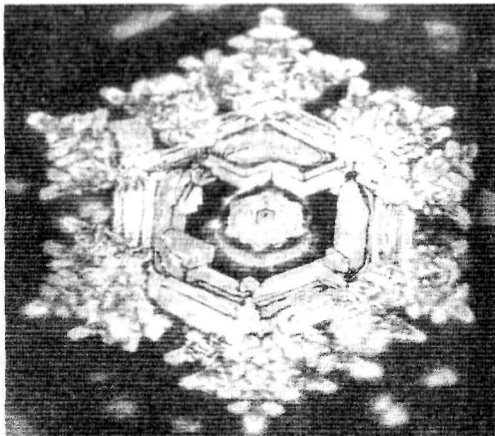
A következő vízmintának azt mondta: *szeretet*. A kialakult kristály önmagáért beszél...

Ez a Fujiwara víztározó vizéből vett, lefagyasztott minta, „természetes” állapotban.

És ilyen módon kristályosodott ki ugyanabból a vízből származó másik minta, miután a minta jelenlétében egy buddhista szerzetes elmondott egy imát.

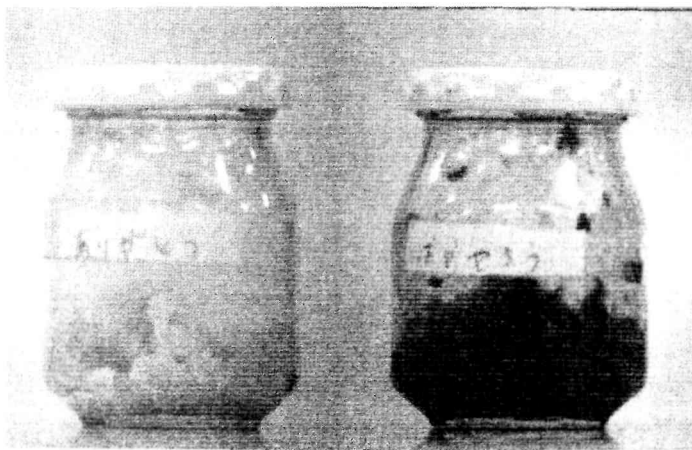

Látható tehát, hogy a rossz, illetve a jó gondolatok által vezérelt szavak milyen hatást gyakorolnak egy csepp vízre. Vajon csak a környezetünkben lévő vízre hatnak ezek a gondolatok? Vagy netán megtörténhet, hogy ugyanúgy hatnak a szervezetünkben lévő víz minden egyes cseppjére? A testünk nagyon sok vízcseppből áll, hiszen több mint 70%-a víz. És vajon csak akkor hatnak, ha kimondjuk őket? És vajon csak a vízre hatnak, vagy a többi anyagra is?

Ezekre a kérdésekre ad egyértelmű választ a két üveg főtt rizs.

Ennek a két mintának nem mondtak semmit. Csak gondoltak egyet, és az egyikre ráragasztottak egy címkét azzal a felirattal, hogy „te hülye”, a másikra pedig egy címkét azzal a felirattal, hogy „szeretet”.

Majd pár napig úgy hagyták...

A képen látható a kísérlet eredménye. Otthon bárki ellenőrizheti, kipróbálhatja.

Ez az eredmény azonban rendkívül komoly figyelmeztetés. Hiszen nem csupán arról van szó, hogy két üveg rizs másképp viselkedik különböző gondolatok hatására, hanem arról is, hogy elég egyetlen rossz gondolat, és a testünkben lévő minden csepp vízre, és a testünket alkotó minden molekulányi szerves anyagra nagyon erős negatív hatást gyakoroltunk. Bármilyen rosszat gondolunk is másról, bármilyen rosszat készülünk is tenni mással, ha kimondjuk, ha nem, ha megteesszük, ha nem, előbb saját magunkban hozzuk létre a változást, és annak következményeit.

Korábban (*A végső valóság* c. könyvben) már kifejtettem, hogy az ismert fizikai törvények alapján, a kísérleti eredmények figyelembevételével egyszerűen kizárható a feltételezés, miszerint a gondolatainkat a fizikai agy hozza létre. Az emberi test, az emberi szervezet egy irányított rendszer, amit egy másik rendszer, egy magasabb rezgésszámon létező energiarendszer irányít. Bár az irányító rendszernek is több rétege és szintje van, nevezzük az egyszerűség kedvéért aurának. Nos, íme újabb bizonyítéka annak, hogy az aurában lévő gondolatok alakítják az anyagot - jelen esetben a vizet - testen kívül, és a szerves anyagokban, tehát a testen belül is, és nem a testen végbemenő kémiai és fizikai változások hozzák létre a gondolatokat. Darwin és az evolúciós elmélet minden elfogult hívójének figyelmét szeretném még egyszer felhívni a jelenség lényegére.

Nem a fark csóválja a kutyát!

De ha a gondolatok ilyen hatást gyakorolnak a vízre és a szerves anyagra, vajon milyen hatást gyakorolnak az életünk alakulására? És mi történik abban az esetben, ha esetleges ellenséges vagy barátságos gondolata-

inkat az ismeretségi körünkben lévők - tudat alatt ugyan - de érzékelik? És mi történik abban az esetben, ha saját magunkról gondolunk rosszat?

Bizonyára mindannyian találkoztunk már olyan beteg emberekkel, akik szünet nélkül fűjják a tüneteiket, és meg nem szűnő panaszáradat az életük. Nos, mit tesznek ezek az emberek valójában? Minden alkalommal újragondolják, újrateremtik a tüneteiket, a betegségeiket, gondolatban valósággal fenntartják azt az állapotot, amiből ki szeretnének mászni.

És - ha már itt tartunk - az ember nemcsak bizonyos betegségekből szeretne kimászni. Legalább annyira gyakori, hogy bizonyos élethelyzetekből, konfliktushelyzetekből, nyomasztó anyagi körülményekből, rossz párkapcsolati viszonyból szeretne kilépni.

Sokan mégis képtelenek erre. Képtelenek, mert gondolataikkal a meglévő helyzet energiáját táplálják, és nem az új, a kívánt helyzet energiáit erősítik. Ahová gondolat megy, oda energia megy. Vajon mennyi energiát, azaz gondolatot fordítunk arra, hogy a fennálló áldatlan helyzet minden részletét újra átgondoljuk, és kitaláljuk az újabbnál újabb érveket saját védelmünkre, vagy az „ellenfél” sértegetésére?

Minden egyes panasz, akár csak gondolatban is, visszahúzó erő. Hogy ez az erő mekkora? Gondoljunk csak az ólomkamrás kísérletekre, vagy az *Apolló 14* esetére. Ha a gondolat át tud hatolni két ólomkamra falán, és meg tudja tenni az ólomkamrák közötti 1700 km-es távolságot, ha a gondolat át tud hatolni egy jól szigetelt úrkabin falán, és meg tud tenni 250 000 km távolságot, akkor ez bizony hatalmas erőt képvisel. És ezt a hatalmas erőt rendkívül gyakran fordítjuk mások ellen,

de közben semmi módon nem kerülhetjük el, hogy saját magunk ellen is fordítsuk, mert *saját magunkat egyetlen gondolatanktól sem kímélhetjük meg.*

Ezért *aztán* rendkívül sok tanfolyam és továbbképzés indult arra vonatkozólag, hogy tudatosan a pozitív gondolkodás irányába tereljen bennünket, hiszen ez az egyik kulcsa a jobb és teljesebb életnek.

De van itt valami, amivel ezek a tanfolyamok - az agykontroll kivételével - nem tudnak mit kezdeni. Ez pedig a tudatalattiban, tudattalanban elrejtett gondolatokról, programokról, mély belső hitekről szóló rész.

Pedig a legtöbb galibát pontosan ezek okozzák.

A JÓ SZÁNDÉK NEM ELÉG

Jó szándékkal, pozitív gondolatokkal, nagy lendülettel és szép reményekkel hozzáfekszünk valamihez, és az eredmény rossz lesz, vagy nagyon gyenge.

Megrázzuk magunkat, és újra nekilendülünk.

És az eredmény ismét rossz lesz.

Hogy ez kinél milyen területen jelentkezik, az rendkívül változó. Van, aki párkapcsolati viszonyait rontja el sorozatosan, van, aki anyagi helyzetén nem tud segíteni, van, aki egészségi állapotával kínlódik, és még sorolhatnám. A harmadik, negyedik próbálkozás után az emberben elkezd kialakulni egy olyan meggyőződés, hogy ő már csak ilyen, neki ehhez vagy ahhoz nincs szerencséje, gyakran panaszkodik is emiatt, és így a helyzetet tovább rontja.

Nézzünk hát a dolgok mélyére! Mi az a gondolati erő vagy program, ami a jó szándék és pozitív tudatos gondolkodás eredményeit képes áthúzni, és honnan származik?

Sokan és sokat beszéltek már a tudatalatti részünkről, amely az életünk lényeges, meghatározó tényezője. Ez valóban így van. Lássuk hát, hogyan is kerülnek be a tudatalattiba bizonyos gondolatok, bizonyos programok, vagy hitrendszerek.

AGYMOSÁS avagy MÉLYTUDAT-SZENNYEZÉS?

A pszichológusok tisztában vannak vele, hogy a tudatunk megszűri a dolgokat, és bizonyos dolgokat elfogadunk, más dolgokat elutasítunk. Ez természetes. A tudatalattin azonban nincs ilyen szűrő. A tudatalatti másként működik. Amit egyszer hall, az egyszerűen lepereg róla. Az olyan dolgokat viszont, amelyeket több százszor hall, egy idő után beépíti, mint „programot”.

Márpedig mindannyiunknak vannak szülei, nevelői, és gyermekkorunkra visszatekintve biztosan halljuk -belső hallásunkkal -, hogy „már százszor megmondtam”, hogy ezt vagy azt csináld, vagy ne csináld. Már százszor - sőt sokkal több, mint százszor - hallottuk, hogy ügyetlenek vagyunk, lusták vagyunk, irigyek vagyunk. Milliószer hallottuk, hogy kevés a pénz, hogy ezt vagy azt nem engedhetjük meg magunknak. Akaratlanul is belénk ivódott a szüleink, nevelőink által mutatott minta, átvettük gondolkodásmódjukat, gyakran szokásaikat is, és a 16-18 éves kori lázadás után pár évvel vagy évtizeddel döbbenet ismerjük fel, hogy szép reményeink és nagy céljaink helyett szármalmas középszerű életet élünk, és az egész egyáltalán nem hasonlít a boldogsághoz. Azt mondják, a legtöbb ember 40 éves kora után csendes beletörődésben él. A népi bölcsesség is rögzíti a szülők általi tudatalatti programozás következményeit.

„Nézd meg az anyját, vedd el a lányát” tartja a közmondás. Hiába esküszik meg a lány, hogy ő soha nem lesz olyan, mint az anyja, a tudatalatti program, a „már százszor megmondtam” szüretlen parancsa óhatatlanul elvégzi a maga munkáját.

Lássunk egy egyszerű példát.

A szülők féltő gondoskodással nevelik gyermeküket. Óvják szélétől, víztől, balesettől és betegségtől.

És tanítják. Tanítják mindarra, amire őket is megtanították a szüleik, mindarra, amit saját tapasztalataikból leszűrtek. A gyermek huncut, szófogadatlan, vagy csak nehezen hajlik az idomításra, ezért a szülő újra és újra elmondja neki a követendő szabályokat. Egy alkalommal a gondos édesanya észreveszi, hogy a gyermek pénzzel játszik, sőt a szájába veszi. Természetes ösztönétől hajtva azonnal rászól:

- Pistike, azonnal vedd ki a szádból a pénzt! Piszkos! A pénzt mindenki összefogdossa. Tele van bacilusokkal. Ha már hozzá nyúltál, máris menj kezet mosni!

Pistike rémülten vagy értetlenül, de szót fogad. Az anyuka azonban tudja, hogy egy figyelmeztetés nem elég. Sokszor el kell mondani a gyermeknek, amíg valamit jól megjegyez, és szokásává válik. Talán százszor is, vagy még többször.

- Pistike! Már százszor megmondtam, hogy a pénz piszkos! Hát nem érted? Azonnal menj kezet mosni!

Pistike nem igazán érti. Hiszen mindenki mindent összefogdos. Mennyivel jobb egy kilincs, vagy egy kapaszkodó a villamoson? Egy valamiben azonban biztosak lehetünk. Ha sokszor hallja - márpedig a szülő igazán kitartó tud lenni a gyermeknevelésben -, Pistike elhiszi. Nem ám csak úgy felületesen, rövid időre, hiszékenységből, hanem jó mélyen,

a tudatalatti legmélyebb régióba bevésve. Ez válik tudatalatti hitévé, és közvetve cselekedeteinek és gondolatainak irányítójává. Hogy hogyan és mitől? Egyszerűen attól, hogy míg a tudatos elmének van szűrője, mérlegel, elfogad vagy elvet dolgokat, addig a tudatalatti részen ilyen szűrő nincs. A sokszor ismételt, sokszor hallott dolgok mélyen bevésődnek, és „hit”-ként, vagy jelenkori szóhasználattal „prog-ram”-ként működnek.

A fent említett program természetesen nem fogja megóvni Pistikét egy életre a bacilusoktól. Egy valamitől azonban biztosan megóvjá, és az a pénz. Tudat alatt, ösztönösen, belső „hitéből” fakadóan távol szeretné tartani magát mindattól, ami piszkos, ami fúj, pihá, kakás stb. A nevelés sikere ilyen szempontból bámulatos lesz, és persze egy életre lehangoló. A gyermek felnő, és tudat alatt tudni fogja, hogy a pénz piszkos, és hogy a lehető legjobb, amit tehet, az, ha távol tartja magát tőle. Minden cselekedetének, pénzgyűjtési szándékának, anyagi, gazdasági sikert célzó tevékenységének a háttérében ott van a „program”, ami csak egyet tud: úgy kell intézni a dolgokat, hogy abból pénz semmiképpen se legyen. Ha pedig mégis lenne, akkor a lehető leggyorsabban meg kell tőle szabadulni!

Ez természetesen csak egy kiragadott példa a kitartó és következetes nevelés hitépítő mechanizmusából, hiszen ugyanígy említhetnénk azokat, akikre gyermekkorukban nagyon sokszor rámondták, hogy ügyetlen, lusta, semmirekellő, kétbalkezes, irigy, kövér, sovány, csúnya, és szinte vég nélkül folytathatnánk. Ezek a tudatalattiba beépülő programok vagy hitrendszerek fogják meghatározni az egyén magáról alkotott véleményét, gondolatait, cselekedeteit.

Jó lenne felmérést készíteni arról, hányan vannak, akik jó szándékkal, erejükben és tehetségükben bízva belevágnak valamibe, és reménykedve várják a megfelelő eredményt, csak azért, hogy újra és újra keservesen csalódjanak. A tudatalatti hit hatalmát nem lehet megtörni. Aki elég éber, előbb-utóbb észreveszi, hogy melyik is volt az a „szerencsétlen” mondat, oda nem illő tréfa vagy megjegyzés, amely „véletlenül” csúszott ki a száján, és a dolgokat rossz irányba térítette. A legtöbben azonban sorozatos balsikereik tanulságát levonva tovább rontanak a helyzetükön. Elkönyvelik magukban, hogy ők már csak ilyenek, és mondogatják, mondogatják maguknak és másoknak.

Ilyen esetben nem segít a tudatos gondolkodás, mert a tudat alatt futó program mindig „átírja” az eredményt. Az igazi probléma az, hogy ezeknek a programoknak a létéről mit sem tudunk. Mély, belső hitként működnek, ezért soha, semmilyen körülmények között nem kérdőjelezzük meg bizonyos döntéseinket.

Ha az ember valamit nagyon sokszor hall, akkor bizonyos tekintetben „agymosás” történik. Előbb-utóbb elhiszi, és maga is vallja, hogy az a bizonyos dolog úgy is van. Ezt az agymosást végzik rajtunk - nagyon is tudatosan és célzottan - a reklámok.

Agymosást?

Dehogy. A mosás célja a tisztítás, a tisztulás. A reklámok azonban a legcsekélyebb mértékben sem segítenek hozzá ahhoz, hogy életünk harmonikusabb, kiegyensúlyozottabb legyen. Legfőbb céljuk az, hogy fogyasztásra, vásárlásra ösztönözzenek, és benne tartsanak abban a bizonyos „mókuserékben”, amely az újabb javak megszerzését lehetővé teszi. Itt nem agymosásról, hanem a

tudatalatti vagy mélytudat állandó szennyezéséről van szó. Ezt a mélytudat-szennyezést végzik a félelemkeltő hírek, amelyeket azért sugároznak újra és újra, hogy ne a szeretetre, az egységre és a szépségre gondoljunk, hanem a megosztottságra, a betegségre, a harcra, a terrorizmusra és a halálra. Ez teszi lehetővé a fegyveripar szárnyalását, ez teszi lehetővé a gyógyszeripar részvényeinek értéknövekedését.

Kislányomat, amennyire lehetett, óvtukaTV-híradók-tól. Próbálkozásunk, úgy tűnik, nem volt sikeres, mert hároméves korában, egy alkalommal váratlanul megállt az egyik áruház közepén, és - mintegy magának - ezt mondta:

„Milyen rossz is ez a világ. Az emberek ölik egymást.”

Igyekeztem megmagyarázni neki, hogy ez a Föld pillanatnyilag valóban nem a legjobb világok egyike, de mi azért vagyunk itt, hogy jobba tegyük. És hogy valóban vannak, akik ölik egymást, de csak a buták, akiknek a szívében nincs szeretet.

A gyakran ismételt hírek - és van-e olyan nap, amikor nem esik szó gyilkosságokról, robbantásokról, merényletekről? - beszívárognak az emberek és a gyermekek mélytudatába, lassan viselkedési mintává alakulnak, és azután csak csodálkozunk, amikor azt halljuk, hogy egyik vagy másik diák lelőtte a tanárát és az osztálytársait, vagy azt, hogy egy ötéves gyermek lelőtt egy hároméves kislányt.

A tudatalatti ugyanis - mint azt a reklámok esetében is láthatjuk - hozzáférhető. Csupán a „már százszor megmondtam” elvét kell alkalmazni, és az új program beépül. És mennyi fegyvert el lehet adni, ha az emberek lelnek. És milyen könnyű irányítani őket...

Vajon miért vannak mindig nagy sorok a McDonalds előtt,
és a mellette lévő Burger King-nek alig van vásárlója?

Jobb az étel?

Tudjuk, hogy nem.

Olcsóbb?

Szó sincs róla.

Szeretünk sorban állni?

Aligha.

Beprogramozták a tudatalattinkba a sok reklámmal?

IGEN!!!

Ez az egyetlen oka. Semmi más. A gyermek már úgy nő fel, hogy a „Mekibe” akar menni, mert ott játékot is kap. És így van ez nagyon sok más termék esetében is.

A program származhat szülőktől, nevelőktől, barátoktól és iskolai tanárainktól. Származhat reklámokból, de származhat a társadalmi rendszer szlogenjeiből is. Ezek talán a legveszélyesebbek, mert kész „értékrendet” szolgálnak fel, és a lehető legnagyobb mértékben akadályozzák a szabad gondolkodást. Ezért is tekintették mindig rendkívül veszélyesnek - és nem csak a kommunizmusban - a szabad gondolkodókat, akiknek sikerült kivonniuk magukat a „pártprogram” vagy az éppen divatos ideológia állandóan ismételt és minden médián keresztül sugárzott programozó ereje alól. Kedves kolléganőm szokta mondogatni, hogy „a hit hallásból van”, és ez így igaz. Csakhogy bármi legyen is az, amit nagyon sokszor hallunk, egy idő után hitként épül be, és tudatalatti hitként, az életünk mozgatórugójaként kezd működni. Mégpedig teljesen függetlenül attól, hogy az állítás igaz vagy nem, hogy összhangban van-e az univerzális törvényekkel, vagy épp ellenkezőleg.

Kambodzsában a „Vörös Khmerek” annak idején valóságos háborút vívtak az intellektus, a józan gondolkodás ellen, és kivégeztek mindenkit, akinek szemüvege volt, hiszen a szemüvegre nyilván olyan embereknek van szükségük, akik sokat olvasnak, tehát veszélyes gondolataik lehetnek.

Hittek benne.

Ez is hit.

És ez a hit egyáltalán nem volt építő jellegű.

Talán ezért is tanította Jézus annak idején (az Akasha krónikából, Levi H. Dowling által lehozott tanítás), hogy:

„A megváltás egy három fokból álló létra, ami az ember szívéből az Isten szívébe vezet.

Az első lépcső a hit, és ez az, amiről az ember úgy gondolja, lehet, hogy igaz.

A belső bizonyosság a második, és ez az amiről az ember egészen biztosan tudja, hogy igaz.

A harmadik a megvalósulás, mikor az ember maga az igazság.

A hit elvesztődik a belső bizonyosságban, és a belső bizonyosság elvesztődik a megvalósulásban, és az ember akkor éri el a megváltást, amikor eléri az isteni életet, amikor Isten és Ő egy.”

MÁR SZÁZSZOR MEGMONDTAM...

Lépünk hát egy nagyot és merészet, és ismerjük fel, hogy a világot olyannak látjuk, amilyennek gondoljuk, sőt amilyennek tudat alatt hisszük. Ha környező világunkon változtatni szeretnénk, akkor elsősorban saját magunkon kell változtatnunk. Valamilyen módon meg kell változtatnunk a világról és benne a magunk szerepéről kialakult - tudatalatti - hitünket, elképzeléseinket.

Ezt pedig, tudjuk, milyen módon tehetjük meg.

A „már százszor megmondtam” elve alapján.

Mi történne akkor, ha százszor, de lehet, hogy több százszor is meghallgatnánk olyan pozitív és építő jellegű kijelentéseket, amelyek életünk legfontosabb területeit lefedik? Gondolok itt az alábbiakra: *egységtudat, megbocsátás, elfogadás, jóvátétel, egészség, ideális társ, siker, bőség, béke és harmónia*, valamint *bölcsesség*.

Tekinthetjük ezt akár a tudatalatti tízparancsolatának is, bár itt minden címszó alatt egy egész kis csomag -jelen időben megfogalmazott - pozitív és építő jellegű kijelentés hangzik el. Amennyiben ezek a területek a tudatalattiban jól működnek, meg fogják határozni az egész élethez való hozzáállásunkat.

Gondoljuk csak végig...

Ha életünkben az itt felsorolt területek kifogástalanul működnének, jobban éreznénk magunkat?

- Ha sikerülne úgy tekintened önmagadra, mint a nagy Élet elválaszthatatlan részére, és biztosan tudnád, hogy mindenre van idő, mert az életed örök...

- Ha nem hordoznál haragot a szívedben, és mindenkinek meg tudnál bocsátani, még önmagadnak is...

- Ha könnyen el tudnád fogadni, hogy mindenki különbözik tőled, és jónak tudnád tartani, hogy mások másképp élik az életüket...

- Ha felismernéd, hogy te is követtél el hibákat, és lehetőségeidhez képest igyekeznél ezeket helyrehozni...

- Ha teljes és tökéletes testi egészségnek örvendenél...

- Ha volna egy ideális társad, akivel tökéletesen kiegészítitek egymást, és akivel az élet csupa öröm...

- Ha sikeresnek érezhetnéd és mondhatnád magad a munkádban, a szakterületeden, a vállalkozásodban...

- Ha bőségben, anyagi gondok nélkül élhetnél...

- Ha rendelkeznél annyi bölcsességgel, hogy nyugodt belső mosollyal szemléljed a világ változását...

- És végül, ha béke és harmónia uralkodna az életedben...
Ha mindez így lenne, jobban éreznéd magad?

Nos, kifejezetten ezen célok elérésének megkönnyítésére készült a könyvhöz mellékelt CD, amelyet több mint tíz évig teszteltem, mielőtt úgy döntöttem, hogy jelen formájában közzé lehet tenni.

A fenti címszavak szerint csoportosítva, zenei aláfestéssel, olyan gondolatok hangzanak el, amelyek fokozatosan beépülnek a tudatalattiba. Az anyag összeállításához inspirációs forrásként használtam Louis L. Hay, *Éld az életed* c. könyvét, de a pozitív gondolatok megfogalmazásakor olyan fontos részek kerültek bele a szövegbe, amelyek más, tudatalattiról szóló könyvekből sajnos

hiányoznak. Az elv ugyanaz, amit minden reklámmal foglalkozó szakember ismer. Minél többször hallunk vagy látunk valamit, annál erősebb lesz a belső késztetés -gyakran nem is vagyunk tudatában -, hogy engedelmessédjünk a reklám utasításának.

A CD ugyanígy működik, annyi különbséggel, hogy tapasztalataink alapján a „már százszor megmondtam” nem elég. A javasolt minimális időtartam 6 hónap, napi minimum kétszeri meghallgatással.

Ez legkevesebb 360 meghallgatást jelent.

Bármilyen jók is a tudatalatti hatalmáról szóló könyvek, egészen biztos, hogy egyiket sem fogjuk 360-szor vagy még többször elolvasni. Az ilyen könyvekben ajánlott gyakorlatokhoz is komoly kitartás és elég sok idő kell. Ugyanez a helyzet a sikeres agykontroll esetében. Időt kell rá fordítani. Sajnos ezzel sem mindig rendelkezünk, és - még ha rendelkezünk is -, a kitartásunk sem mindig az igazi.

Most azonban itt van egy CD, amit csak hallgatni kell, nem is kell rá odafigyelni. Mint ahogy gyermekként a szülői hangra sem figyelünk oda, amikor azt mondja: „fiacskám, rakj rendet magad után!”

A tudatunkról simán lepereg, és nyugodtan le is pereghet mindaz, ami a CD-n elhangzik. A tudatalatti, vagy mélytudat azonban mindig figyel és raktároz. Ezért aztán hallgathatjuk reggel, félálomban, felkelés előtt, hallgathatjuk este, lefekvés után, és az sem baj, ha belealszunk. Hallgathatjuk olvasás, mosogatás, ké-zimunkázás vagy barkácsolás közben, hallgathatjuk az autóban munkába menet és jövet. Nem fog elvenni az amúgy is kevés időből, amit naponta magunkra szánunk.

Kezdetben azért számolhatunk bizonyos nehézségekkel.

Saját tapasztalatomból és mások tapasztalataiból leszűrve annyit mondhatok róla, hogy nagyon gyakori a belső felháborodás bizonyos kijelentések hallatán. Előfordulhat, hogy úgy érzed, ez a te életedtől teljesen idegen. Megtörténhet, hogy bizonyos kijelentéseket a valósággal nem megegyezőnek, azaz hazugságnak fogsz tekinteni, annál is inkább, mert a gondolatok kivétel nélkül jelen időben, kész tényként hangzanak el.

Ennek természetesen nagyon komoly oka van. A tudatalattink ugyanis egyetlen időt ismer. Ezt az időt úgy hívják, hogy MOST. Számára nincs múlt, nincs jövő. Ha azt mondom, hogy ez vagy az lesz holnap, azt úgy értékeli, hogy rendben van, tehát NEM MOST. Nem tudom, észrevetted-e, hogy az életedben mindig MOST van. Soha nincs holnap vagy tegnap. Az csak gondolati torna, de nem a valóság. A valóság az örök MOST-ban zajlik.

A belső ellenkezés kezdeti állapotán túl tudod tenni magadat, ha felismered: életed valóban nem olyan, mint ahogy azt az elhangzó állítások bizonygatják. De mit is teszel *most*? A gondolat hatalmas erejével és a „már százszor megmondtam” elvét alkalmazva azon dolgozol, hogy életedet harmonikussá, kiegyensúlyozottá, boldoggá és sikeressé tedd. Mikor lesz ennek eredménye? - kérdezhetnéd.

Nos, a tapasztalat azt mutatja, hogy jó munkához idő kell, de nem olyan sok. Lehet, hogy az első öt hónapban szinte semmi nem történik. Azután - mintha valami különös dolog „lógna a levegőben” - lehetőségek villannak fel, és kezdenek körvonalazódni. Olyan lehetőségek, amelyekről korábban még álmodni sem mertél. Aztán úgy hat hónap elteltével ezek a lehetőségek elkezdenek „ma-

terializálódni", testet ölteni a fizikai világban. A földi életben megindul a változás.

Ne számíts arra, hogy egyik napról a másikra csodák történnek, de kérlek, igyekezz felismerni a folyamatot, amely az életed bizonyos területein jelentkező kátyúkból szépen, fokozatosan kivezet. Az emelkedés és a fejlődés ettől kezdve akár folyamatos is lehet. A teljes sikerhez természetesen hozzájárul, ha az univerzum erkölcsi-fizikai törvényeit ismered és betartod.

apró betűs fejezet

Bizonyos szerződések alján vagy utolsó oldalán egészen apró betűkkel feltüntetnek olyan feltételeket, amelyeket az ember rendszerint nem olvas el. Amikor jogainak vagy elvárásainak érvényesítésére kerülne sor, akkor világosítanak fel, hogy ne számítsunk segítségre, és különben is, tudhattuk volna, ha elolvassuk az apró betűs részt.

Ennek a CD-használatnak is van „apró betűs része”, amit ez alkalommal - a fent említett hagyománytól eltérően - nem félig rejtve, olvashatatlanul apró betűkkel, hanem nyíltan az olvasó elé tárok.

A CD rendszeres hallgatása valóban mélyreható változásokat fog hozni az életedben. De ne feledd, hogy korábban esetleg nem ezek szerint az alapelvek szerint éltél. Korábbi cselekedeteidnek a következményei olyanok, mintha feladtad volna őket postán, önmagadnak címezve. Meg fognak érkezni. Nem büntetésként, hanem tani-

tó leckeként. Ez az, amit keleten a karma törvényének hívnak. Az Ok és Okozat Törvénye alól nincs kibúvó. Azt is mondhatnám, hogy a CD karma ellen nem működik, de ez mégsem egészen így igaz. A 2. *Megbocsátás*, a 3. *Elfogadás* és a 4. *Jóvátétel* címszó alatti gondolatok beépülése ugyanis rendkívül sok lehetőséget nyit arra, hogy felismerd, és még idejében helyrehozod bizonyos tévedéseidet. Nyilván nem sokat tehetsz abban az esetben, amikor valamelyik előző életedben elkövetett dolog következménye ér utol, de ott is segítségedre lehetnek az új gondolatok az elfogadásban és a megbékélésben.

Bár a tudatalatti átprogramozása az élet legfontosabb területeit lefedi, a tapasztalat alapján mégsem lehet elvárni, hogy minden területen azonnali, jelentős változás álljon be. Bizonyos területeken hamarabb jelentkeznek a változások, más területeken később. Számomra hat hónap után szinte azonnal megváltoztak az anyagi körülmények, de az ideális társra még hét évig várnom kellett.

IDEÁLIS TÁRS Csak saját felelősségre!

Az ideális társra vonatkozó résszel csinján kell bánni. Nem minden életben kapjuk meg a lehetőséget arra, hogy lelki társunkkal együtt lehessünk. Ennek jó oka van, hiszen a teljes és felhőtlen boldogsághoz mindkét fél részéről kell bizonyos fokú lelki érettség. Ezért, ha valakinek alapjában véve jól működő házassága van, gyermekei vannak, és ezzel bizonyos kötelezettségeket magára vállalt, akkor azt javasolnám, hogy az erre vonatkozó tudatalatti programot - a hatodik felvételt - „ugorja át”. A CD-lejátszók programozhatók, a számok kazettára másolhatók, a CD-ről saját használatra lehet olyan égetett másolatot készíteni, amely a hatodik számot nem tartalmazza. Mindez ma már meglehetősen könnyűszerrel megoldható.

Másik fontos szempont, amit ennél a résznél figyelembe kell vennünk az, hogy - bár vágyunk egy ideális társra - gyakran megfélelkezünk arról, hogy a kapcsolat két emberről szól, és nekünk magunknak is ideális társsá kell válnunk a másik ember számára. Az élet minden területen tükörként működik, és kifelé azzal találkozunk, amit valójában magunkban hordunk. Hogy lehet elvárni, hogy olyan társra akadjunk, aki becsületes, szerető szívű, hűséges és igaz, ha mi magunk még csak a közelében sem járunk ezeknek a tulajdonságoknak?

Megmondom.

Sehogy.

Ne is legyenek ilyen irányú illúzióink.

Az univerzumban kifogástalanul működik a rezonancia és a megfelelés törvénye. Hasonló a hasonlót vonzza. Ha szebbet, jobbat, tökéletesebbet kívánsz, előbb magadnak kell lelkileg, szellemileg szebbé, jobbá, tökéletesebbé válnod. És ez nem hit kérdése.

A lelki fejlődés bizonyos szintjének elérése előtt jobb számodra, ha nem találkozol ideális társaddal, lelki duál-pároddal. Ha mégis megtörténik, oly erős a vonzódás, hogy hajlamossá válsz minden józan ész ellenére cselekedni, és bárkit félresöpörni az utadból, csak hogy együtt lehessetek. Nem törődsz azzal, hogy kinek okozol szenvedést, kiben hagysz mély érzelmi sebeket.

Az ilyen dolgoknak azután évekre - akár életekre -kiható karmikus következményei lesznek.

A CD-n lévő program azonban stimulálni fogja ez irányú törekvéseidet, ezért szeretettel felhívom a figyelmedet, hogy ezt a részt valóban csak saját felelősségre, az esetleges veszélyek és karmikus következmények tudatosításával és figyelembevételével hallgasd rendszeresen.

A SZÜLŐK LELKI FEJLŐDÉSE ÉS A SZÜLETENDŐ GYERMEK

A modern tudomány tanításaival ellentétben az univerzum törvényei szerint szó nincsen „genetikai öröklődésről”. A kutatók rendkívül büszkék arra, hogy végre sikerült elkészíteniük a géntérképet, azaz megfejteni az emberi DNS-bázis sorrendjét. Úgy gondolják, minden információ ezekben van kódolva, és ezek megváltoztatásával gyógyíthatók lesznek a betegségek, felismerhetők lesznek bizonyos betegségekre való hajlamok, megválasztható lesz a születendő gyermek neme, és még sorolhatnám. Mindez részben - de csak részben - valóban így is van. Érdekes azonban bepillantani a kulisszák mögé.

Amint azt *A végső valóság* c. könyvben remélhetőleg sikerült mindenki számára érthetővé vagy felismerhetővé tenni, az élet több síkon, több egymást átítató energiaszinten zajlik. Az ember gondolataival, érzelmeivel és emlékeivel együtt él és létezik magasabb rezgésszámon a fizikai testetöltés előtt, és élete folytatódik a fizikai test halála után. Ez olyan felismerés, amelyhez ezúttal nem a hit vagy a vallásos tanítások vezettek, hanem a már felismert fizikai törvények, kutatási eredmények rendszerezése, megfelelő csoportosítása. Az ember él a születése előtt, és él a test halála után, függetlenül a bőre színétől, társadalmi rangjától vagy etnikai hovatartozásától, és függetlenül attól, hogy mit hisz. Hogy ez az élet

milyen, erre itt nincs lehetőségem kitérni, de arra mindenképpen szeretném felhívni a figyelmet, hogy a test halála utáni élet minősége és milyensége nagyon szoros összefüggésben áll a lelki fejlődés mértékével és szintjével. Legmarkánsabb meghatározója az, hogy kinek mennyi szeretet van a szívében.

Érdekes módon ugyanezek a dolgok határozzák meg azt is, hogy milyen gyermek születik a családba. A gyermek valójában olyan lélek, aki már több fizikai inkarnáció-t átélt, emlékekkel, élmények gazdag tárházával, és saját gondolatokkal, elképzelésekkel rendelkezik. Csalóka dolog úgy gondolni rá, mint aki most látja meg először a napvilágot, mint aki kicsi és gyámoltalan, és mindenre a szülei fogják megtanítani. Még az is megtörténhet, hogy az a lélek, aki most gyermekedként van veled, előző életedben az édesanyád vagy az édesapád volt, és erre valamilyen szinten emlékszik is.

„Emlékszel anyu/apu, amikor én nagy voltam, és te kicsi voltál...” - szólal meg a csemete, mire a szülő: *„Ugyan, kisfiam, ne beszélj butaságokat.”*

Pedig dehogy beszél butaságokat a gyermek.

Születése előtt a lélek kiválasztja a szüleit.

Vajon milyen alapon választ?

Hasonló a hasonlót vonzza. Ez az univerzum egyik törvénye, ami itt érvényesül a leglátványosabban. Vajon vonzódik-e egy értelmes, szerető szívű, egészséges lélek olyan szülőkhöz, akik - önzésből és tudatlanságból származó - veszekedésben, civakodásban, és részben ezeknek következményeként, betegségektől kínozva élik az életüket? Gondolom, a válasz egyértelmű. Hiszen azért lövünk, hogy tovább fejlődjünk, és a korábban, előző életekben elért eredményeket tovább javítsuk. Nyilvánva-

ló, hogy olyan szülőket választunk, akik ezt lehetővé teszik számunkra.

Kislányom mindössze két és fél éves volt, amikor a bölcsiből hazafelé jövet, az utcán szemtanúja volt, amint egy anyuka verte a kisfiát. Nem szólt semmit, csak órák múlva reagált a történetekre az alábbi szavakkal: *„Milyen rossz anyukát választott magának az a kisfiú.”*

Bölcs ő, a gyermek, aki a bölcsőben fekszik vagy a bölcső-débe jár, hiszen még nem veszítette el a kapcsolatot azzal a világgal, ahonnan érkezett.

A szülők kiválasztása némi túlzással ahhoz hasonlítható, amikor felnőtt fejjel kocsmát vagy vendéglőt választunk. Van, aki csak a legtisztább, legelegánsabb vendéglőben érzi jól magát, és van, aki csak a legfüstösebb, leg-koszosabb „késdobáló” kocsmában. Nem jellemző, hogy ugyanaz az ember mindkét típusú vendéglátóipari egységet ugyanolyan előszeretettel és ugyanolyan gyakorisággal látogatná. Egyszerűen nem az ő „rezgésszáma”, nem tudja benne otthon érezni magát. Ugyanígy a születendő gyermek is csak ott tudja „otthon érezni magát”, ahol saját fejlettségi szintjének megfelelő szülők és rokonok vannak.

Na már most: aki lélekben gazdagabb, szebb, okosabb, szorgalmasabb, tehetségesebb gyermeket szeretne magához vonzani, annak bizony lelkileg fejlődnie kell. Magasabb szintű tudatosságot kellene elérnie, több harmóniát teremtenie önmagában és a környezetében. Pozitív gondolatokkal kellene feltöltenie a mindennapjait. Mindenben igyekeznie kellene a szépet és a jót látni. Tartózkodnia kellene minden panasztól, és minden olyan gondolattól és cselekedettől, ami embertársainak kellemetlen. És - nem utolsósorban - amint a gyermek megérke-

zik, őt is támogató, bátorító szavakkal volna jó nevelni. Bőkezűen kellene bánni a dicsérettel, ha rászolgál, és ha valami rosszat tesz, nem őt kellene minősíteni, hanem a cselekedetét. Ezerszer jobb azt mondani, hogy "ejnye, ez most nem sikerült olyan jól, úgy látszik, több gyakorlatra van szükség", mint azt, hogy "ügyefogyott, ügyetlen és kétbalkezes vagy".

Ez a cél. Az odavezető út azonban gyakran rögös, elsősorban azért, mert a saját szüleink más mintákat ültettek el a mélytudatunkban. Fogalmunk sincs már arról, hogy gondolataink teremtő erővel rendelkeznek, amivel életünk legtöbb aspektusa megváltoztatható, és a már jól bejáratott, kesergő, önmagunkkal és másokkal elégedetlenkedő gondolataink hatására újra és újra megteremtjük azt, amitől a legjobban szeretnénk szabadulni.

Az önmagunk által teremtett és életre hívott nehéz élethelyzetek azonban egy pillanatig sem jelentik azt, hogy fejlődésünk elakadt. A nehéz helyzetekből, ha lassan is de tanulunk. A betegségek is hozzájárulnak ahhoz, hogy gondolkodásmódunkat megváltoztassuk, korábbi életvitelünket átértékeljük. A betegség rendszerint akkor jelentkezik, ha már jó ideje nem figyelünk a szívünk tájékán jelentkező szorongó érzésre, a napfonat-csakra szintjén jelentkező Idegességre, vagy a torok-csakra szintjén jelentkező fojtogató szorításra, de még sorolhatnám. Később megjelenik a fizikai tünet, amely felhívja a figyelmünket, hogy itt bizony valamit változtatni kell.

A születendő gyermek gyakran ugyanilyen problémákkal küzd. Korábbi életeiben nem figyelt a jelekre, és csak a fizikai test szintjén jelentkező betegség tudja ráébreszteni arra, hogy gondolkodásmódot, életmódot kell változtatnia. Ezért az ilyen gyermek olyan szülőket fog válasz-

tani, akiktől bizonyos betegségekre való hajlamot „örökölhét”. Azért teszem idézőjelbe, mert valójában nem öröklésről van szó, és nem a szülők felelősek érte. A születendő gyermek már eleve magában hordja ezeket a hajlamokat, és olyan környezetre tud behangolódni, ahol a szülők szintén magukban hordozzák a hasonló hajlamokat. A betegségekre való hajlamot tehát nem „örököljük”, hanem magunkban hordjuk. Ennek oka elsősorban az, hogy nem vagyunk tisztában az univerzális élet törvényeivel és lehetőségeivel, és gondolati, teremto erónket még nem sikerült a béke és harmónia irányába terelnünk.

Az orvostudomány ma - jobb híján és még mindig a darwini evolúciós elmélet hitvilágában élve - azt feltételezi, hogy a DNS-ben kódolt információ van. Valószínűleg el kell még telnie néhány évnek vagy évtizednek addig, amíg megállapítást nyer, hogy az anyagi világ egy magasabb energiaszint által létrehozott és irányított világ, és ilyen értelemben a DNS valójában egy energiaátalakító antenna. Nem információtároló, hanem információt felfogó és továbbító rendszerről van szó. Ha egy rádióantennát megváltoztatunk, formáját, anyagát változtatjuk, más adás befogására lesz alkalmas. Ha a DNS-láncba beleavatkozunk, abból bizonyos részeket kiveszünk, és másokkal helyettesítünk, más adást fog közvetíteni, és a fizikai szinten megjelenő eredmény is más lesz. Maga az információ azonban nem a DNS-ben van. Már csak azért sem, mert az információ létezik a fizikai test megszületése előtt, és megmarad a fizikai test felbomlása után is.

Amit magunkkal hozunk, és amit a földi lét elhagyása után magunkkal viszünk, az a tapasztalat, a tudató-

sodás szintje, a szívünkben megerősödött szeretet. Ezt sem a földi létben, sem azon túl tőlünk senki el nem veheti.

De a földi létben és azon túl van még egy fontos dolog, amelyre érdemes odafigyelni.

Talán furcsán hangzik, de gondolkodásunkra, beszédünkre, érzelmeinkre és cselekedeteinkre nagy hatást gyakorolnak azok a bizonyos csakrák, az energiaközpontok, amelyek energiatestünkben vannak.

GONDOLKODÓ CSAKRÁK

Az energiatestünkben lévő energiaközpontokról, keleti nevükön csakrákról, már nagyon sokan és sok mindent írtak. Egy lényeges dolog azonban rendszerint kimarad, mégpedig az, hogy ezek az energiaörvények milyen nagy hatással vannak a mindennapi gondolkodásunkra.

A keleti „csakra” név számunkra kissé idegenül hangzik, és kevesen vannak, akik ilyen formában meg tudják jegyezni, hogy melyik is a muladhara csakra, a manipura csakra vagy az anahata csakra.

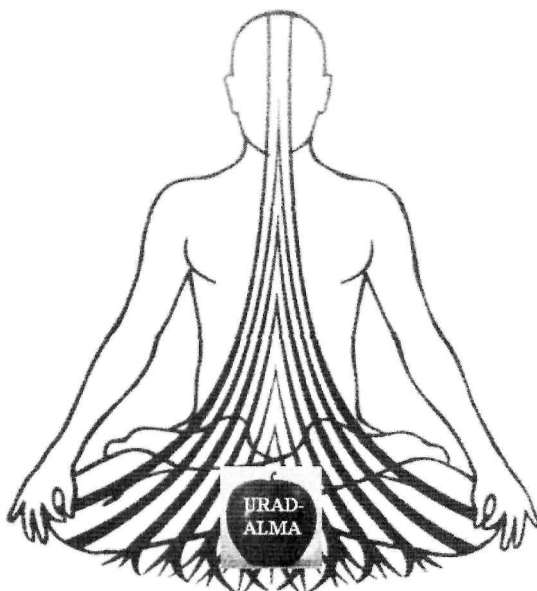
Tekintettel arra, hogy ezek az energiaközpontok tisztánlátó szemmel nézve gyakran lótoszvirágszerű fényalakzatokként láthatók, olyan megfogalmazásban is hallottam már, hogy ez a szív esetében például a szívnek a „csokra”.

Rendelkezésünkre áll azonban egy olyan megnevezés, amely számunkra sokkal érthetőbben érzékelteti, hogy ezeknek az energiaközpontoknak mi is a szerepük. Régi magyar nevükön a táltosok állítólag almáknak nevezték ezeket a központokat. Hogy ez igaz vagy sem, arról keveset tudunk, és aligha találunk hiteles történelmi forrást erre vonatkozólag, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy a régészek vajmi keveset foglalkoznak az emberi lélekkel, a finomanyagi testekkel és azok energetikai összetevőivel. Tény azonban, hogy maga az alma, mint hatalmi jelkép, „országalma” néven mindannyiunk számára ismert. Tekintsük hát a csakrákra vonatkozó

megnevezéseket pusztán érdekességnek, és játszunk egy kicsit a szavakkal.

URAD-ALMA

Kezdjük mindjárt a gyökércsakrával, más néven kundalinivel, amely a testben a hátgerinc alsó részén helyezkedik el. Ennek - történelmi források által meg nem erősített - régi magyar neve: URAD-ALMA. Ez az, amit az Úrtól kaptunk, hogy energiájának segítségével boldogulni tudjunk az anyagi világban. Ez a Föld felé irányuló tölcésrszerű energiaörvény az, amin keresztül „leszületünk”, megjelenünk fizikai testünkkel az anyagi világban.

Amint ez megtörtént, elsőrendű szükségleteink kielégítésével vagyunk elfoglalva, mégpedig azzal, hogy biztosítsuk a magunk számára a mindennapi betevőt, azaz az élelmet.

Életünk későbbi szakaszában, amikor már nem szüleink gondoskodnak rólunk, szintén elsőrendű szempont, hogy legyen meg a mindennapi élelem, a megfelelő ruházat és a lakás, vagy ház, amely az időjárás viszontagságai ellen védelmet nyújt. Az anyagi világba való leszű-letés tehát elsősorban arra ösztönöz bennünket, hogy létünket anyagi szinten biztosítsuk.

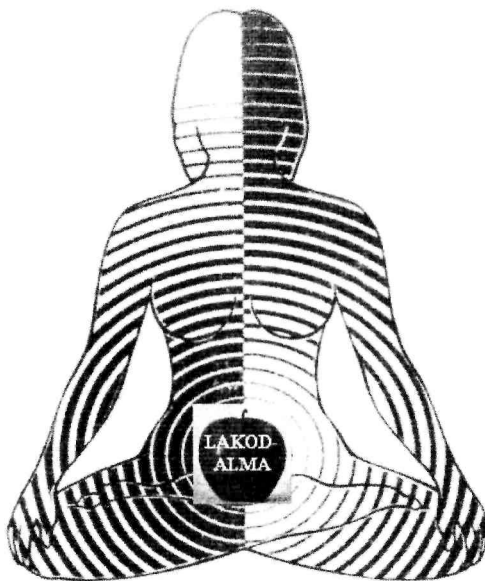
Azt is mondhatnánk, hogy ezen cél elérésének érdekében ez az energiaközpont irányítja a gondolkodásunkat. A biológusok ezt túlélési vagy életben maradási ösztönnek nevezik, és valóságos rémtörténetek egész sora szól arról, hogy az ember mi mindenre képes, ha például az éhenhalás veszélye fenyegeti.

Bár a földi, anyagi létet mindannyian szeretnénk bebiztosítani, hozzáállásban mégis nagy különbség van spirituálisán fejlett és kevésbé fejlett embertársaink között. A spirituálisan kevésbé fejlett embert a félelem [*félelem*] irányítja, főként a halálfélelem. A teremtő erőt, amivel rendelkezik, még nem ismerte fel. Lényének lényegéről, arról, hogy valójában örök életű, halhatatlan energialény, még fogalma sincs, mint ahogy arról sem, hogy következmények nélkül nem bánthat másokat, nem veheti el tőlük erőszakkal a javaikat, és nem kínozhatja őket úgy, hogy mindezt neki is át ne kelljen majd élnie. A földi civilizációk fejlődésének egyik-másik mélypontján, amikor a spirituális tudás gyenge, egész társadalmakat és népeket ez a bizonyos gyökércsakra-gondolko-dás vezérel, és zászlójukra rendszerint ki is tűzik a gyö-

kér-csakra meghatározó színét, a szivárvány színei közül a legalacsonyabb energiaszinttel rendelkező vöröset, így lett „vörös” Kína, így lett „vörös” a Szovjetunió hadserege, de említhetjük a „Vörös Khmereket” is Kambodzsában.

LAKOD-ALMA

Amikor életkorban és fejlődésben odajutunk, hogy anyagi létünk háttérét sikerült biztosítani, természetes módon egészen más ösztönök és vágyak kerülnek előtérbe. Szeretnénk valakivel megosztani az életünket. Ekkor aktiválódik a következő energiaközpontunk, a szexualitást irányító második, ún. szakrális csakra, amelynek ősi magyar neve - ha igaz - a LAKOD-ALMA.

Szinte mindannyian meg vagyunk győződve arról, hogy gondolkodásunk kizárólag agyi tevékenység; a népi bölcsesség azonban számon tartja, hogy bizony van, aki a „farkával”, vagy a „fenekével” gondolkodik, és „elveszíti a fejét”, mihelyt szoknyát vagy nadrágot lát.

Amint ez az energiaközpont kezdi vezetni a gondolkodásunkat, már valamivel kevesebb az önzés, és a /"él-elem, és hajlandók vagyunk megosztani életünket és javainkat valaki mással.

Ezen a szinten - hacsak nem rendelkezünk magasabb spirituális tudással - nagyon gyakori a szexuális partner kisajátítása, és sokan valósággal birtokolni szeretnék élet- vagy házastársukat. Gyakori az ebből adódó féltékenység, és erről tanúskodnak a féltékenységi drámák. A szexuális csakra domináló színe a szivárvány színei közül sorrendben és energetikai szempontból a második, tehát a narancs.

Amint egy társadalom átlagos spirituális fejlődési szintje meghaladja a vörös színhez tartozó gondolat- és érzésvilágot, természetes, hogy nem lehet hirtelen nagy ugrásra számítani, és energiaszintben is csak a következő lépcsőfokra lehet fellépni. így aztán nem véletlen, hogy például Romániában 2004-ben az ellenzék narancsszínbe öltözött. Ukrajnában ugyanebben az évben „Narancssárga forradalomról” beszélnek, és az emberek narancssárga lobogókkal vonulnak az utcákra. A szexualitás fokozottan jelenik meg a reklámokban, és a mai állapotokra jellemző, hogy a garázskaputól az üdítőig, a tetőcseréptől a csokoládéig szinte minden reklámnak van valamilyen mértékű szexuális vagy erotikus töltete.

VÍG-ALMA

Nos, mi történik akkor, ha az anyagi háttér már biztosított, és a párapcsolat is működik? Ekkor aktiválódik erőteljesebben a következő energiaközpont, a napfocnatcsakra, ősi magyar nevéen - ha igaz - a VÍG-ALMA.

Mit is akarunk valójában, amikor ez a központ irányítja a gondolkodásunkat?

Élvezni szeretnénk az életet.

Többet és jobbat szeretnénk kapni mindenből, jóval többet és jobbat, mint ami alapvető szükségleteinket kielégíti. Finomabb ételt, elegánsabb ruhákat, jobb autót, luxussal felszerelt házat.

Habzsolni szeretnénk az élvezeteket, legyen az utazás, hegymászás vagy mélytengeri búvárkodás, legyen az étel-és Italkülönlegességek egész sora, de lehet kábítószer vagy extrém, életveszélyes helyzetek keresése is.

Tulajdonképpen több szabadságot, több lehetőséget szeretnénk. A lényeg az, hogy „történjen már végre valami”, amitől az élet szebb, gazdagabb, érdekesebb és izgalmasabb lesz. A napfonat-csakrának a színe a szivárvány energetikai szempontból is a narancs után következő színe, tehát a sárga.

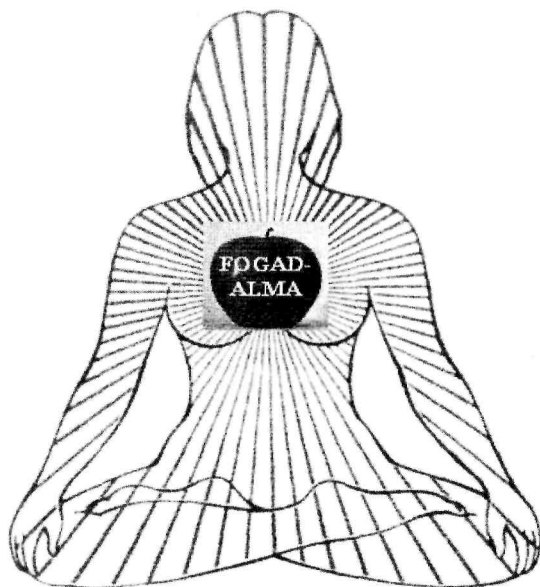
Az első három csakra irányítása alatt élő és gondolkodó ember kizárólag kapni akar az élettől. Kapni, kapni és kapni, mert „*nekem jár*”, „*megérdemlem*”, „*hát még ennyit se engedjek meg magamnak?*”, és a sort bátran folytathatnánk.

Az igazi változás az ember spirituális fejlődésében valójában akkor következik be, amikor életében az irányítást - ha eleinte csak pillanatokra is - a szívhez tartozó energiaközpont veszi át.

FOGAD-ALMA

A szívhez tartozó csakra meghatározó színe a zöld, de kisebb mértékben ott van mellette a rózsaszín is. A szívcsakra, vagy a vibráló fényből álló lótuszvirág csokra ősi magyar nevén a FOGAD-ALMA. Talán ezért van az, hogy amikor letesszünk egy-egy esküt, ami minden esetben arról szó, hogy valakinek vagy valaminek a szolgálatába állunk, kezünket a szívünkre tesszük. Maga a *fogad* szó is sokat rejt magában, hisz egyszerre *fog* és *ad*. A szív, mint szerv, a szó orvosi, fiziológiai értelmében, befogad, majd továbbad. Befogadja az oxigéntartalmát

leadott vért, valami pluszt hozzáad, és nagy nyomással továbbadja, amit befogadott. Azt is mondhatnánk, hogy mindig többet ad, mint amennyit kap, és egy pillanatra sem igyekszik megtartani magának azt, amit befogadott. A szív tehát nem gondolkozik önző módon, és csodák csodája, éppen ez az, ami az életet lehetővé és fenntarthatóvá teszi. Ha csak rövid időre is, de úgy gondolná, hogy *„a vér, amit kaptam, vagy megszereztem, az enyém, és ebből a többi szervnek nem adok”*, nos, akkor megnézhetnénk magunkat.

De mit is csinál a szív, mint energiaközpont? Mit csinál a szívcsakra? Honnan az energia, hogy mindig hozzáadjon valamit ahhoz, amit kap?

A válasz egyértelmű. Az univerzum fenntartó ereje a szeretet. A szív motorja a szeretet. Sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy a szeretet csupán egy érzés a többi között, és nem is tulajdonítanak neki különösebb jelentőséget. A szeretet azonban lényegesen több ennél. A szeretet az univerzális Erő, Bölcsesség és Intelligencia szüntelen sugárzása a világba, amely a fizika nyelvére lefordítva nem más, mint fény. Fény a fizikai világban; belső fény, amelyet csak belső látásunkkal láthatunk, a mentális szférákban, a teremtő képzelet világában; isteni Fény és Szeretet a lélek világában.

RIAD-ALMA

Sorrendben a következő energiaközpontunk vagy csakránk a torokcsakra. Ha tisztánlátó szemmel nézzük, a színe világos kék.

Szinte mindannyian megtapasztaltuk már, ha veszélyes helyzetbe kerültünk, hogy „elszorult a torkunk”, vagy „a torkunkban dobogott a szívünk”. Nagy riadalom esetén aktiválódik az energiaközpont, amely többek között a kommunikációért is felelős, hogy hatékonyabban tudjunk segítségért kiáltani, ha erre szükség volna. Talán ezt hivatott kifejezni a régi név, a RIAD-ALMA.

Gyakran megtörténik azokkal, akik a Fehér Sas Páholy vezetett meditációin kezdőként részt vesznek, hogy a zene után, a rituálé által létrehozott és megemelkedett spirituális erőterben váratlanul aktiválódik a torokcsakra-rájuk, és ellenállhatatlan köhögés vesz erőt rajtuk. Kez-

detben ez velem is előfordult, és az érzés körülbelül olyan, mintha az ember torkán átszűrnének egy kötőtűt. Éppen ezért nagyon fontos, hogy a rituális gyógyító és öngyógyító meditáció előtt lecsendesítsük gondolatainkat, kikapcsolódjunk a mindennapi élet rohanásából, és előkészítsük magunkat a csend és harmónia világába való belépésre.

Ez természetesen nemcsak a Páholyon belüli meditációkra érvényes. Érvényes a *Gyógyító meditáció* c. könyv mellékleteként kiadott CD segítségével végzett meditációkra, és természetesen érvényes minden más típusú és más irányzatot követő meditációra, amennyiben a belső csend és nyugalom megteremtésén dolgozunk.

HAT-ALMA

A következő központ a „harmadik szem”, a hatodik alma, más néven HAT-ALMA. Színe indigókék.

Valódi hatalma azonban csak annak van, akinek gondolatait, szavait és cselekedeteit már a szíve irányítja.

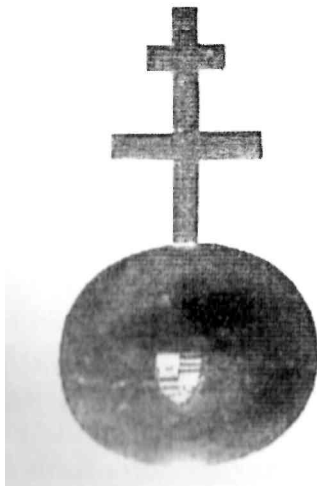
A hatalom jelképe volt az országalma is, amely eredetileg még csak szimbólumként létezett.

„A világuralmat jelképező éggömb az ókortól kezdve hatalmi szimbólum volt. A bizánci császárok kezében tűnik Jel a tetején keresztrel díszített kerek tárgy, majd a karóiating uralkodók is kezükben tartják az ábrázolásokon. A 11. századig azonban feltehetőleg nem valóságosan létező tárgy, hanem csak hatalmi jelkép volt. Az első tényleges országalmát II. Henrik császár kapta VIII. Benedek pápától 1014-ben, Róma városi császárrá koronázása alkalmával: a császár azonban nem tartotta meg, hanem a cluny bencés kolostornak ajándékozta. A II. Henriket követő uralkodóknak már volt valódi országalmájuk.

Az országalma Magyarországon először a koronázási paláston István király kezében tűnik fel: ugyanolyan tárgyat tartanak kezükben a vértanúk is. Minden bizonnyal István kezében az uralmat jelképező tárgy a valóságban királyijelvényként még nem létezett; a királyi pecséteken ugyan már a 11. századtól látható (Péter, Salamon, Kálmán királyok kezében), azt azonban nem lehet tudni, hogy az Árpád-ház melyik uralkodójától vált valóságos jelvénné. III. Béla sírjában sem található meg.

A magyar országalma aranyozott ezüstből készült; 8,9 cm átmérőjű, 7,9 cm magasságú; két félgömbből illesztették össze, és a tetejére kettős keresztet, az oldalára pedig kis címerpajzsot illesztettek. Teljes magassága 16 cm.

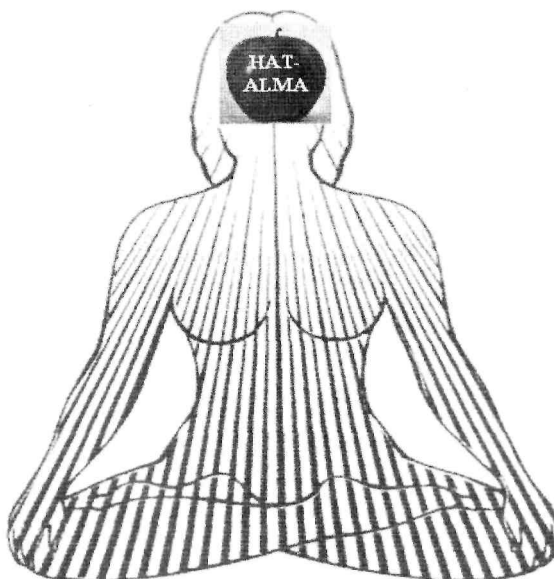
A címer árulja el a korát: a négyeit pajzsot az Árpád-házi uralkodók zornánc technikával készült, ezüst-piros sávos, és az Anjouk liliomos címere díszíti: az országalma tehát a magyar Anjoukhoz kapcsolható, feltehetőleg Károly Róbert uralkodása (1310-1342) kezdetén készítették. Az írásos források pedig csak az Anjou kort követően említik.

A keletrómai császárságban elterjedt, gyakran ábrázolt, és az országalma tetejét is ékesítő kettős kereszt a Konstantinápolyban nevelkedett III. Béla érmein és pecsétjein tűnik fel. Ha volt is a korábbi Árpád-házi uralkodóknak országalmája, azt csak latin kereszt díszíthette. Kettős keresztos országalma először III. Béla fiának, Imrének (1196-1204) a pecsétjén látható."

Forrás: http://www.sulinet.hu/tananyag/97122/on/_T14T.HTM

Az első három csakra vagy energiaközpont irányítása alatt nem történnek váratlan, kiszámíthatatlan dolgok vagy csodák. A vörös valójában a cél elérésének érdekében szentesíti az eszközt, és gátlástalanul elveszi másoktól azt, amire jogot formál. Ezt a történelem folyamán többféleképpen nevezték, vörös forradalomnak, kulturális forradalomnak stb. Irányítója a halálfélelem, a betegségektől való félelem, az alárendeltségtől való félelem. A *fél-elem* oka pedig nem más, mint az *egészségre* vonatkozó hiányos információ, alacsony szintű tudatosság. Az ilyen emberek és embercsoportok vélt biztonságuk érdekében hatalomra törnek, anyagi biztonságra törnek, de a szív irányító szerepét megkerülve, a hatodik alma, a HAT-ALMA bölcsessége nélkül. Innen ered a hatalomvágy.

így hatalmuk valójában csak félelmen és félelemkeltésen alapuló hatalmaskodás, vagy hat-almáskodás. Ezt idézi a régi mondóka, miszerint:

*Azt mondják a hatalmasoki,
Hogy akinek hat alma sok,
Az éppen elég hatalmas ok,
Hogy ne legyenek hatalmasok.*

Az egyének és társadalmak azonban idővel - és sok szenvedés árán - meghaladják ezt a szintet. Eljutnak oda, ahol már hajlandók adni is valamit cserébe. Ekkor hangolódnak rá a szakrális csakra színére, a narancsra. Az emberek vagy embercsoportok azonban ezen a szinten gondolkodva még mindig többet igyekeznek elvenni és megtartani, mint amennyit adni képesek.

Az egyéni és társadalmi fejlődés következő állomását a fokozott szabadság és a korlátok levetésének igénye jellemzi. A sárga -jó esetben - egy kiegyensúlyozott „cserekereskedelem”, ahol hosszú távon az ember maximum annyit kaphat, mint amennyit befektetett.

A fejlődés „iránya” tehát adott, úgy is mondhatnám, előre meghatározott. A vörös képezi az alapot, és miután ezt felépítettük, tovább léphetünk a narancs, majd a sárga irányába.

A „csoda” azonban a szívcsakra, a FOGAD-ALMA szintjén kezdődik.

A fejlődésnek az irányja adott, de a fejlődés üteme egyéni. Egy és ugyanazon társadalmon vagy nemzetben belül de vonatkoztathatjuk ezt a Föld egészére is - vannak olyanok, akik még erősen a gyökér-csakra szintjén élik mindennapjaikat. Vannak olyanok, akik már a *lakod-*

alma érzés- és gondolatvilágát vallják a magukénak, és vannak természetesen olyan társaink is, akiknek legfőbb gondjuk a *víg-alma*. Arányukban, szám szerint nézve lényegesen kevesebben vannak jelen a Földön a *fogadalma* szintjén élő és gondolkodó emberek. Mindezen változatosságból - a népek, nemzetek, országok és a bolygó szintjén - kialakul egy „átlag”, és ez az átlag fogja meghatározni azt, hogy az illető nép vagy nemzet adott körülmények között milyen utat választ, és elérkezett-e az idő, hogy magasabb szintre lépjen a lelki fejlődésben.

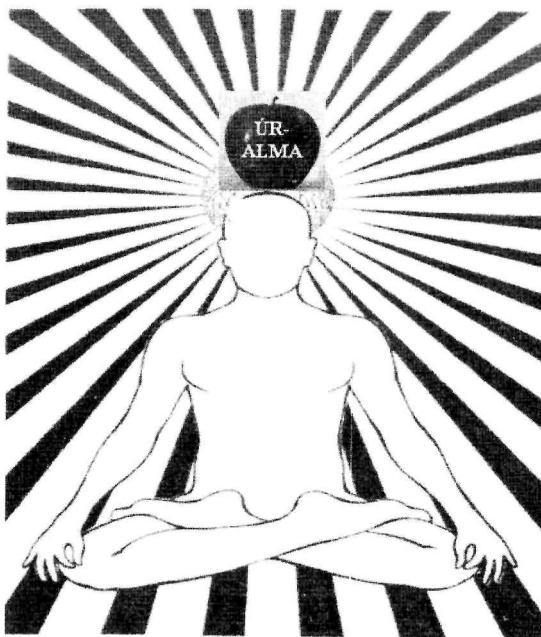
A nép vagy a nemzet azonban egyénekből áll. Az egyén lelki fejlődése tehát kulcsfontosságú. Minél magasabb csakrának az irányításával történik meg a befogadott energia átalakítása, annál nagyobb az egyénnek a környezetére kifejtett hatása. A narancs magasabb energiaszintet képvisel, mint a vörös, a sárga magasabbat, mint a narancs, és a zöld magasabbat, mint a sárga. Ezért, amikor egy nép vagy nemzet átlagos energia- és tudatszintjéről beszélünk, tisztában kell lennünk azzal, hogy nem szám szerinti átlagról van szó. Egyetlen ember, akinek a szíve és a gondolkodása tiszta, többezer társára fejthet ki lelkesítő, lélekemelő, pozitív hatást.

Természetes az, ha naponta többször más és más csakra veszi át az irányítást. Van a napnak olyan szakasza, amikor az anyagiak biztosítását tartjuk a legfontosabbnak, van olyan szakasza, amikor a szexualitást, és van olyan, amikor az élvezeteket. Ha eléred azt, hogy minden napnak legyen olyan szakasza is, amikor az önzetlen segítségnyújtás, az embertársaidnak nyújtott segítség és szolgálat határozza meg a cselekedeteidet, elérhető közelségbe kerül számodra a megvilágosodás.

ÚR-ALMA

Sokan vágnak a megvilágosodásra, a csodára, ami megnyitja előttük a mennyei világok kapuit. Jógagyakorlatok, koplalás, tantrikus szex és meditáció csak néhány azon megközelítési módok közül, amelyekkel az ember siettetni próbálja a csodát, és bizonyosságot akar szerezni akár a halál utáni életről, akár mindarról, ami eddig rejtve volt előtte.

Ez a tudásszomj egyáltalán nem új keletű. A Biblia szerint valamikor réges-régen, amikor az emberek még „paradicsomi” állapotban éltek, a kígyó megkísértette Évát, hogy belekóstoljon a tudás fájának gyümölcsébe.

Bizonyára sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy ez valóban így történt. Éva sétált a paradicsomban, és egy fáról egy sziszegő kígyó elkezdett hozzá beszélni, és rávette, hogy kóstoljon bele valamibe, amiről az Úr azt mondta, hogy tilos.

És mi volt az a valami?

Egy *alma*.

A tudás fájának gyümölcse, amitől az ember olyan lesz, mint az Úr.

Természetesen, ha rápillantunk egy távolkeleti ábrára, amely a csakrarendszert ábrázolja, azonnal feltűnik a kígyószerű dupla spirál, amely ezeket az energiaközpontokat összeköti. Ha megnézzük Hermész botját, a *caduceust*, azon is két feltekeredett kígyót látunk. A legenda szerint Hermész két marakodó kígyó közé dobta a botját, a két kígyó feltekeredett rá, és attól kezdve a bot alkalmassá vált a gyógyításra.

A szimbólumokba rejtett tanítás azonban mélyebb tartalommal is rendelkezik. Ez a rejtett tartalom válik érthetővé White Eagle-nek, a Fehér Sas Páholy jelenleg fényttestben élő mesterének és irányítójának szavai által, amelyeket Grace Cooke, az angliai Páholy vezetője tolmácsol számunkra.

"Gyakran beszéltünk az ember földi inkarnációinak céljáról és értelméről. Szenvedésen és örömmön keresztül az ember lassan kifejleszti a finomabb energiákból álló testét, afényttestet, amelyet mennyei testnek is neveznek. Ez hosszú folyamat. Azért vagy itt, hogy az isteni tulajdonságokat kifejleszd, mint ahogy a nagy tanítók és mesterek is ezt tették korszakokon át.

A cél elérésének érdekében különböző módszereket használtak, és ma már mindenki a saját útját járja, de a cél mindig ugyanaz. Minden vallásban meg lehet találni azt a belső tanítást, ami célhoz vezet, és ezek a tanítások nagyon sokmindenben hasonlítanak egymáshoz.

Megpróbáljuk elmagyarázni a lehető legegyszerűbb módon, hogy milyen módon kerül a tanítás a Földre. A tanítás maga egy mennyei szférából származik, amit mi Krisztuskörnek nevezünk. Más néven is szokták emlegetni, mint például a Nagy Fehér Testvériség, vagy csak egyszerűen a Testvériség, vagy Melkhizedek Rendje. A tanítás mindig ugyanaz. Arról szól, hogy milyen módon fejlesszük ki fény testünket, azaz mennyei testünket. Ez a tanítás fellelhető a világ minden szent iratában, és időnként a »kigyó tüzének« nevezik."

„Mózes első könyvében azt olvashatjuk, hogy »Az Úristen így szólt a kígyóhoz: Mivel ezt tetted, átkozott leszel minden állat és a mező minden vadjai között. Hasadon csúszol, és a föld porát eszed életed minden napján. El-

lenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te pedig a sarkát veszed célba.» Ezeket mondta az Úr. Az Ótestamen-tumban a kígyó szimbóluma céloz erre a Nap-, vagy kígyóerőre. Az embernek mindig rendkívül elővigyázatosnak kell lennie, amikor ezzel az erővel bánt. Ha nincs meg a hozzá szükséges lelki erő és bölcsességed, ez az erő oda vezet, hogy elveszíted az ellenőrzést a vágyaid felett. Ezt az erőt csak az tudja kezelni, aki spirituálisán erős, és karakteres. Amikor azt olvassuk a Bibliában, hogy "Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé", arra kellene gondolnunk, hogy a kígyó, ami megtermékenyítő erőt és újjászületést jelent, az ember alacsonyabb rendű énjében fejt ki a hatását. Ez széttiporta a kígyó fejét.

A kígyó pedig az ember sarkát veszi célba.

Ez vajon mit jelent?

Amikor az ember a kreatív erőt fizikai kielégülésre, ellenőrizetlen szenvedélyekre és önző célokra használja, szenvednifog. Ez minden emberi szenvedés oka Hogy miért pont a sarkát veszi célba a kígyó? Azért, mert azt a részét támadja ami a legközelebb van a földhöz, azaz a fizikai testét, szenvedélyeit és vágyait. Más szóval: amikor engedsz a szenvedélynek, a testi vágyaknak és egyéb emberi gyengeségeknek, nagyon sok szenvedést húzol a sqját fejedre.

Ezen az úton szeretnénk stimulálni gondolataidat, mert így igyekezeted és tanulási vágyad nagyobb lesz, mintha csak olvasnád a régi szövegeket.

Az ember fejlődésével párhuzamosan a kígyó felemeli a fejét, és fokozatosan stimulálni kezdi az idegrendszert. Ez megnyitja az ember lelki szemeit. A lelki szemek valójában az éteri testben lévő fő csakrák. Amint megnyílnak, olyanokká válnak, mint az ablakok.

A szentek életében gyakran esik szó csodatételekről. Amikor már ismered a kígyó erejét, megérted, hogy azok a bizonyos szentek miért szántak annyi időt a kontemp-lációra, meditációra, imára és az Istennel való egyesülési vágyukra. Amikor életük bizonyos szakaszához értek, átérték az isteni erő beáramlását. Az ezzel párhuzamosan történő csodák mind a mai napig megmagyarázatlanok és érthetetlenek a hétköznapi emberek számára. Csak az érti őket, aki a Fény útját járja. Csak az tudja, hogy a felébredő Nap-erőről és annak hatásáról van szó.

Tálán emlékszel még Illés prófétára, és az ő tüzes szekerére, amely elragadta? Ez volt az, amit a körülötte állók láthattak. Ülés valójában úgy feltöltődött Fénnyel, hogy földi szemmel adott pillanatban láthatatlanná vált. Bár ezeket a jelenségeket az emberek csodának nevezik, valójában a lelki erő ezen demonstrációi az ember isteni természetéből és isteni erejéből fakadó törvényszerű jelenségek. Számíthatunk arra, hogy a közeledő Vízöntő korszakban az ilyen megnyilvánulások gyakoribbak lesznek. (White Eagle)

Nos, ebből a szemszögből nézve már nyilvánvaló, hogy nem egy külső kígyóról, egy állatról van szó, hanem egy belső, kígyó formában elhelyezkedő energiaáramról, amelynek felébresztése és aktiválása valóban egyenlő lehet az isteni tulajdonságok és képességek elérésével. Az is kiderül, hogy miért nem lett volna szabad az embereknek a teremtés hajnalán hozzáférniük a Tudás almájához. Kellő spirituális tudatossággal, bölcsességgel és szeretettel kell rendelkeznie annak, aki az isteni erőt szeretné használni. Ez a szint senki számára nem elérhetetlen, de ha túl korán szeretnének megszerezni, csak árthatunk vele magunknak. Az Atya bölcsessége nyil-

vánul meg a korlátozásban. A gyermekeink nevelése is hasonló módon történik. Minden szülő tudja, hogy „*kés, villa, olló, gyermek kezébe nem való*”. A bölcs szülő nem ad olyan eszközt gyermeke kezébe, amelyet a gyermek még nem képes a megfelelő módon és a megfelelő célra használni. Miért feltételeznénk mást a Teremtőről? Nem a Tudástól zár el bennünket, csak a tudás átadásának idejét köti bizonyos szintű lelki fejlettséghez.

Más szóval: az embernek csak akkor válik hasznára a „kígyó-erő”, ha gondolatait, szavait és cselekedeteit a szív-csakra irányítja, és nem az alacsonyabb rendű energiaközpontok.

KARMÁD FELGYORSULHAT

Lehet, nem találunk rá logikus magyarázatot, hogy miért is lenne számunkra jobb az, ha többet adunk, mint amennyit kapunk. Ez az univerzum lényegének és működési módjának felismerése nélkül valóban érthetetlen. Egyedül a spirituális fejlődés az, ami lehetővé teszi, hogy az Univerzum törvényeit felismerjük, de maga a felismerés még nem hoz igazi megoldást. Az univerzumban hibátlanul működő Ok és Okozat Törvénye szabályozza az életünket. Amíg ezt nem ismerjük fel, addig olyanok vagyunk, mint egy sötét labirintusban botorkáló ember, aki hol az egyik, hol a másik falnak ütődik neki, és csak sok szenvedés után, zúzódásokkal gazdagon tarkítva találja **meg** a kivezető utat.

A spirituálisán öntudatra ébredt ember már másként közelít a dolgokhoz. Ismeri a törvényt, de ébredésének kezdeti szakaszában még nem biztos benne, hogy a világ valóban így működik. Vannak ismerőseim, akik elméletben már mindent tudnak, de a gyakorlati életben régi megszokásaik, apró csirkefogó húzásaik rabságában élnek. A sorozatos kudarcok és szenvedések persze elvezetik őket a tudatosodás magasabb szintjére, már csak azért is, mert *az, aki a törvényt ismeri, már nem tekinthető gyermeknek.* A magasabb világokból érkező útmutatás és gondviselés pedig minden esetben tesz arról, hogy a lelki törvényt ismerő, de azt szándékosan megszegő ember a lehető leghamarabb szembesüljön cselekedeteinek

következményeivel. Az elméleti tudás ugyanis csak annyit ér, amennyit át tudunk ültetni belőle hétköznapi életünk gyakorlatába.

Valamikor - mintegy tíz évvel ezelőtt - jómagam is „teszteltem” a törvényt. Akkor még Svédországban éltem, de gondolatban egyre többet foglalkoztam azzal, hogy valójában Magyarországon volna a helyem. Ezért - a győ-kérsakra irányításának engedelmeskedve - hozzákezdtem összegyűjteni valamit abból az „anyagi háttérből”, amire úgy gondoltam, szükségem lesz. Abban az időben közel dolgoztam egy Álmhult nevű városhoz, és ebédelni mindennap bejártam a városba. Maga a város arról nevezetes, hogy itt van egy ismert svéd bútoráruházzal központi raktára, és itt van a legnagyobb részleg, ahol sérült csomagolású, leértékelt termékeket lehet vásárolni. Központi raktár és áruházzal lévén, az ország egész területéről ide hordják a sérült, vagy csak vastagon beporosodott csomagolású bútorokat, de olyan mennyiségben, hogy azt még a központi raktár is képtelen volna folyamatosan befogadni, hacsak nem csökkentenék le az ilyen cikkek árát a minimumra. Az ár gyakran az eredeti, üzleti árnak csupán 10-15%-a. Nos, ebből az árelőnyből kiindulva, és felismerve azt, hogy az árunak leggyakrabban csak a csomagolása sérült, de maga az áru nem, kinéztem magamnak azokat a bútorokat a katalógusból, amelyeket szerettem volna megvásárolni. Természetesen 10%-os vagy 15%-os áron. Tudtam, arra kevés az esély, hogy mondjuk egy szekrénysor minden darabja és csomagja egyszerre kerüljön be a raktárba sérült csomagolással, de a türelem nem csupán rózsát teremhet. Minden ebédszünetemet az áruházzal vendéglátói részén töltöttem, és ebéd után végigjártam a leértékelt áruk rész-

legét. Mintegy hat hónap alatt sorra beérkeztek azok a dobozok, amelyek a teljes szekréneysort kiadták, és kivétel nélkül mindegyiket 10%-os áron sikerült megvennem. Már csak egy darab üveg vitrinajtó hiányzott.

És ekkor megtörtént az elképzelhetetlen.

Megjött a csomag a vitrinajtóval, de az ára az eredeti ár 50%-val volt feltüntetve.

Valósággal megsértődtem.

Úgy éreztem, ez csakis valami tévedés lehet, vagy a sors rosszindulatú fintora. Sehogy sem akaródzott többet fizetni ezért a vitrinajtóért, mint a másik kettőért. Egy darabig sündörögtem a csomag körül, majd gyors elhatározásra jutottam. Az árcímkéket már jól ismertem, vonalkód nem volt rajtuk, így hát kerestem egy olyan árucikket, amelyen az általam megfelelőnek tartott ár volt feltüntetve, óvatosan levettem a dobozról, és áttettem a vitrinajtóra, a vitrinajtó címkéjét pedig ügyesen levettem. Ezzel az egyszerű művelettel a kiszemelt bútortartozék máris mintegy 200 svéd koronával, azaz kb. 5000 forint értékkel olcsóbb lett. Azután vásároltam még ezt-azt, többek között egy barátnőmnek egy *konyhai polcot*, amire ideadta a pénzt, és elindultam a kijárat felé. Kicsit izgultam a pénztárnál, hogy észreveszik-e a huncutságot, de minden simán ment.

Kint éppen tél volt, nagy hó esett és csak a lámpák fényénél lehetett látni valamit. A megrakott kocsival oda-küzdöttem magam az autóhoz, és elkezdtem bepakolni. Nem volt egyszerű, ki kellett találni a sorrendet, hogy minden beférjen, ezért aztán volt olyan árucikk, amit ideiglenesen letettem a kocsni mellé, amíg sorra került. Amikor mindennel végeztem, elégedetten csuktam be az ajtókat, és elindultam hazafelé. Talán két-három kilomé-

tért tehettem meg, amikor bevillant a tudatomba: *a konyhai polc!* Nem emlékszem, hogy betettem volna a kocsiba. Odatámasztottam a kocsi oldalához, és... minden bizonnyal ott is maradt.

Írány vissza. Hátha még ott lesz a nagy hóban...

Nem volt ott.

Körülnéztem, bementem az üzletbe, érdeklődtem, hogy valaki adott-e le valami talált csomagot. Semmi. A polc eltűnt.

Mit volt mit tenni, visszamentem az áruházba, és megvettem még egyszer, hiszen a barátnőm kifejezetten erre adott pénzt. A polc ára 200 svéd korona volt.

Azonnal megértettem a történetek spirituális üzenetét.

Később gondolatban visszapörgettem életem korábbi eseményeit is, amikor szintén vétettem a törvény ellen, és rájöttem, hogy valójában minden tévedésemért meg kellett fizetnem. Még szerencse, hogy nem volt sok „tartozásom”. Ez az esemény azonban oly nyilvánvalóan, oly gyorsan prezentálta a cselekedet következményét, hogy egy életre elment a kedvem a törvény „tesztelésétől”.

A TEST-ELEMENTÁL ÉS AZ ÚJÉVI FOGADALOM

Amikor a különböző iskolák tanításai felsorolják az aura rétegeit, a lehető legritkább esetben tesznek említést a test-elementálról. Való igaz, a test-elementál nem olyan auraréteg, mint a többi, hatását azonban nagy tévedés volna figyelmen kívül hagyni. De miről is van szó?

Ha sorra vesszük azokat az aurarétegeket, amelyek a testet körülveszik és átjárják, mindjárt az étertesttel vagy aurával kell kezdenünk. Ennek egy része annyira sűrű, hogy szinte mindenki szabad szemmel is láthatja. Ez az a pár centiméter széles kékes csík, amelyik a fej körül és a test körül látható, de látható a növények és állatok körül is. Ezt követi az asztrális aura, majd a mentális és kauzális aura. amelyek lényegében mind az isteni szikrának, az emberi szívben lakozó Fénynek vagy Léleknek a ruhái. Az Is tudott dolog, hogy a magasabb szférákban létező élettal csakis a hozzátartozó auraréteg közvetítésével vehetjük fel a kapcsolatot.

A test-elementál ilyen értelemben valóban nem tartozik az aurához, hiszen a fizikai világgal való kapcsolatteremtéshez ott van maga a fizikai test. A test-elementál - lényegét tekintve - gondolatforma, amely összesíti mindazon sokat ismételt gondolatokat, érzéseket és cselekedeteket, amelyekkel nap mint nap együtt élünk.

Néhány példa arra, hogy miből is állhat össze a testelementál:

1. Az egyik az édességfogyasztás gondolata. Nyilván nem az időnként, kis mennyiségben elfogyasztott édességről van szó, hanem arról a belső késztetésről, amelyik szinte mindennap többször is rávesz bennünket, hogy elővegyük a csokis dobozt.

2. A dohányzás gondolata. Szinte minden dohányos keserűnek, köhögtetőnek, fanyarnak érzi élete első cigarettáját, de lehet, hogy a másodikat és a harmadikat is. Mégis, mintha a cigaretta helyettesíthetne valamit, hol a társaság kedvéért, hol a kávé kedvéért, vagy akár csak azért, mert a szülők tiltották, az ember fokozatosan hozzászoktatja ízlelőbimbóit, szervezetét ennek a méregnek a befogadásához. Később már maga a mozdulat, a rágyújtás apró szertartásai, az első füst elégedett leszívása is hozzájárul ennek a gondolat-együttesnek az állandó erősítéséhez.

3. Az alkoholfogyasztás gondolata. Mint minden egyébnél, itt is a mennyiség számít, hiszen amíg egy pohár bor kifejezetten jótékony hatást gyakorolhat, addig egy üveg konyak kiűzheti még az éteri testet is a fizikaiból. Ennek egyenes következménye a *delírium tremens*, amikor az aura az alacsony asztrális világokból „közvetít” rémes jeleneteket az agy számára. A kezdeti és a végső stádium között azonban ott van a kellemes mámor állapota, a felszabadultság érzete, a gátlásoktól mentes, könnyebb kommunikáció lehetősége vagy a könnyelmű nagyvonalúság. De ott lehet mindaz az agresszió, elutasítottságtól való félelem és önsajnálát is, amivel az ember józan állapotában nem kíván szembenézni. Az alkohol csak pillanatnyilag és átmenetileg juttatja el az embert abba az állapotba, amelyben mindig élni szeretne, de ezért a pár pillanatnyi illúzióért sokan kemény árat fizetnek.

4. A kábítószer-fogyasztás, az alkoholhoz hasonlóan, vágyott állapotok elérésének segédeszköze. Ezek az állapotok azonban belső lelki tartás és fejlődés hiányában még egyre növekvő kábítószer-adagok segítségével sem tarthatók fenn. A következmény a fizikai test elgyengülése, leromlása, és - ami sokkal súlyosabb - olyan gondolatok áradata, amelyek kizárólag az újabb adag bármilyen áron való megszerzésével vannak lefoglalva. A „bármilyen ár” következményeit tekintve rendszerint súlyos karmát, nagyon nehéz életkörülményeket és hosszan tartó szenvedést jelent. A lefelé vezető utat előbb-utóbb felfelé is meg kell majd tenni, mert az ÉLET-ből nincs kiszállás. Az élet örök, vagy - ha úgy tetszik - időn kívüli, időtlen. Az idő érzetét tudatunk teremti. Ebből adódik az is, hogy rövidnek tűnik minden olyan idő, ami kellemesen telik, és hosszúnak tűnik a szenvedés, holott órával mérve lehet, hogy másodpercre egyenlő intervallumokról van szó.

5. Minden étkezési rendellenesség a test-elementált alkotó gondolatok és érzések újabb összetevője lehet, függetlenül attól, hogy valami, a külvilágtól való védekezési kényszer hajt a mértéktelen zabálás felé - mintha a zsírpárna vagy „úszógumi” bármitől is megvédhetne -vagy, a másik irányba tekintve, a saját testalkattal való elégedetlenség. A csinosság hajszolása annyira torz gondolati képet eredményezhet, amely már nem vesz tudomást a környezet visszajelzéseiről. Az egyetlen mérce a belső elvárás lesz, a bulimia és anorexia minden káros következményével. Különösen erős gondolati elementál építhető fel ilyen módon, amikor a csinosság hajszolása kóros soványsághoz, szőrösödő, bundásodó bőrhöz vezet, és az egyetlen örömet az életben az a szám jelenti, amit a mérleg esetenként mutat.

6. A játékszenvedély. Mozgatórugója a „kevés pénzzel sokat nyerni, és hirtelen meggazdagodni” nevű vágyálom. Ez a gondolkodásmód nagyon sok embernél fellelhető, főként olyanoknál, akik az univerzum spirituális lényegét még nem ismerték fel, és nem értették meg. Az ilyen emberek bíznak a véletlen szerencsében, holott az univerzumban minden törvény által szabályozott. Véletlenek nincsenek. A gondolat ereje, és különösen a tudatalattiba mélyen beágyazott hitrendszer minden körülmények között meg fogja határozni, hogy az egyén mihez juthat hozzá, és mihez nem. Magyarországon - de talán máshol is a világon - rendkívül sok embert tart lázban egy esetleges lottónyeremény. Különösen felfokozott ez az izgalmi állapot, amikor a nyeremény várhatóan meghaladja a milliárdos nagyságrendet. Barátok és ismerősök egész sorával találkoztam, akik arra számítanak, hogy életüket egy lottónyeremény fogja rendbe hozni.

Ezzel kapcsolatban nem árt tisztázni néhány alapvető tévedést.

Az egyik az, hogy talán úgy gondolod, a lottónyereményhez nem kell semmi más, mint véletlen szerencse. Csakhogy ilyen nem létezik. A Szeretet Törvényének irányítása alatt, a gondolati tevékenységünk által meghatározottan az történik velünk, amit gondolunk, és amit hiszünk. A tudat mélyén rejtőzködő szűk-ség nem képes hirtelen, mintegy véletlenszerűen bő-séggé változni. A szerencsejátékoknak egyetlen biztos nyertesük van, éspedig minden esetben az a vállalat, amelyik a szerencsejátékokat üzemelteti. A játékosok közül, aki nyer, nem véletlenül nyer. Korábbi cselekedeteid, korábbi gondolataid, a mélytudatban megbúvó programjaid fogják meghatározni, hogy milyen számokat írsz a szelvényre, miközben

az idő illúziójában élve úgy gondolod, hogy a húzás „később” lesz. A szerencsejáték lényegében nem más, mint egy önként befizetett adó, mégpedig több milliárd forint hetente, ami az államkasszában köt ki. Ha bölcsebbek lennénk, ekkora összeggel nagyon sok jót tehetnénk.

És most tegyük fel, megtörténik a csoda, és tiéd a lottó ötös. Olyan mennyiségű energia áramlik be az életedbe, amelynek kezelésére nem vagy felkészülve. Mint ahogy arra sem, hogy a kundalini- vagy kígyó erőt megfelelő lelki fejlettség hiányában a javadra fordítsd. Mihez fogsz hát kezdeni a nyereménnyel? Ez teljes mértékben attól függ, hogy lelki fejlődésedben meddig jutottál el, és melyik energiaközpontnak az irányítása érvényesül az életedben.

Alapvetően azt lehet mondani, hogy a beáramló energiát - jelen esetben pénzt - mindenki annak a csakrának a szintjén fogja elégetni, vagy átalakítani, amelyik szintig eljutott, és amely pillanatnyilag meghatározza az életét. Ha valakinek az URAD-ALMA szintjén vannak kielégítendő vágyai, akkor első gondolata lehet a ház és a kocsí. Ha valaki a LAKOD-ALMA szintjénél tart, akkor szexuális örömök keresése emésztí el az összeg jelentős részét. Ki ne hallott volna olyan férfiakról vagy nőkről, akik egész vagyonokat költöttek kedvesükre? Amennyiben a VÍG-ALMA irányít, a szórakozás, az utazás és a luxus különböző megnyilvánulásai lesznek a legfontosabbak. És pontosan ez a három az, amelyeknek esetében „a kígyó a sarkadat veszi célba”. Érdemes egy kicsit utánanézni, mi is történt azokkal az emberekkel, akik váratlanul nagy nyereményhez jutottak. Alig találni közöttük olyat, akinek a nyeremény örömet és boldogságot hozott volna.

A titok nyitja - mint mindig - most is a FOGAD-ALMA, a szívósakra szintjén található. Csak az számíthat a nyeremény áldásos hatásaira, akinek az útját már nem az önzés, hanem a szolgálat és a szeretet irányítja.

Ezekon kívül természetesen számos más erős gondolat és az azokhoz kötődő érzések-érzetek alkothatják ezt a „csomagot”, amit test-elementálnak nevezünk. Az ösz-szetétel személyre szabott, és rendkívül változatos. Egy valami azonban mindannyiunk számára közös benne. És ez nem más, mint egy lefelé húzó erő, amelyik a legnemesebb szándékaink, célkitűzéseink és ideáljaink útjába áll.

Sokan azt kérdezik, miért sokkal nehezebb a szívvel és értelemmel felismert „jó” irányba mozdulni, és miért könnyebb a lefelé húzó erőknek engedelmeskedni?

A lefelé húzó erők gondolataiba sokkal több energiát fektettünk, sokkal többet gondoltunk testi vágyainkra, szükségleteinkre, vélt vagy valós sérelmeink elrejtésére vagy megbosszulására. És sokkal kevesebbet törődtünk gondolatban azokkal a bizonyos „jó” dolgokkal - gondolok itt elsősorban a szeretetre, önmagunk és mások elfogadására, a türelemre és az embertársainknak nyújtott segítségre -, amelyek az anyagi világ terheit könnyít-hetnék.

Hát ezért.

Ezért könnyebb a „rossz”, mint a „jó”. Gondolatokból lefelé húzó, hatalmas erőteret építettünk magunk köré, és csodálkozunk, hogy egy jóval gyengébb, jóval ritkábban megerősített gondolat miért is nem képes bennünket ebből kiragadni. Olyan ez, mintha azt kérdeznénk, miért nem tud felemelni bennünket egy pillangó, amikor derékgig benne állunk az iszapban?

Bár úgy tűnik, hogy a test-elementál, lefelé húzó ereje miatt, csak nehézséget és bonyodalmakat okoz, hiba volna rossznak tekinteni. A test-elementál biztosítja ugyan alacsonyabb énünk megismerési vágyát, gazdagítja tapasztalatainkat, de előbb-utóbb kénytelenek leszünk változtatni gondolatainkon és hozzáállásunkon, hiszen felismerjük, hogy ez az út szenvedéshez vezet. Ha egyszer már sikerült kimászni a gödörből, még egyszer nem fogunk beleesni, mert tudjuk, hogy melyek azok a gondolatok, amelyeket kerülni kell.

A felsorolt lefelé húzó erők közül nekem csak a dohányzással kapcsolatban van személyes tapasztalatom. Azért szeretném ezt megosztani, mert különös módon, végül pontosan a cigaretta segítségével sikerült leszoknom e káros szenvedélyről.

Diákkoromban, amikor az osztálytársaim cigarettázni kezdtek, ezzel is mutatva, hogy ők már „felnőttek”, határozottan elutasítottam a cigarettát. A szülőktől kapott minta azonban mélyebben bennem lehetett - édesapám nagy dohányos volt -, mert az egyetem éve alatt a szünetben a kávé mellé néha rágyújtottam. Azzal vigasztaltam magam, hogy ez nem igazi dohányzás, hiszen csak néha szívok el egy-egy szálat, és azt is csak a kávéhoz...

Aztán jöttek a vizsgák, az éjszakába nyúló tanulások, és egyre több kávé. És persze minden kávé mellé egy cigi. Majd elmúlt a vizsgaidőszak, de fura módon maradt a napi négy-öt kávé, és hozzá mindig a cigi. Később rájöttem, hogy semmi értelme annyi kávé inni, ha cigarettázni akarok. Akkorra a cigaretta már test-elementál mivoltában volt jelen. A napi egy csomag természetes velejárója lett az életemnek. Egy ideig rendben is volt minden.

Pár év múlva egy alkalommal úgy adódott, hogy nagyot szaladtam egy autóbusz után. Döbbsen vettem észre, hogy alig kapok levegőt. Ilyesmi korábban soha nem fordult elő. Nem volt kétségem felőle, hogy a dohányzás miatt jutottam ide, és úgy döntöttem, leteszem a cigarettát. Van ám nekem akaraterőm, gondoltam. Ha nem akarok, akkor nem gyújtok rá.

Egy hónapig minden jól ment cigaretta nélkül. Azután úgy gondoltam, én már úgysem dohányzom, ugyan mi bajom lenne tőle, ha elszívnék egyet. (Persze ezt nem is én gondoltam, hanem a test-elementál).

Rágyújtottam. És másnap reggel ismét. Pár nap múlva ott tartottam, ahol abbahagytam.

Később ismét megpróbálkoztam ezzel a módszerrel, de az eredmény szóról szóra ugyanaz lett. Az akaraterőm kevésnek bizonyult a jól bejáratott test-elementál gondolati erejéhez képest.

És ekkor megszületett a megoldás.

Úgy döntöttem, hogy gondolati erővel csakis egy másik gondolati erő veheti fel eredményesen a harcot. Pontosabban, ha a dohányzásra vonatkozó gondolatokat nem erősítem, nem táplálom, és közben olyan gondolatokat ismételvek magamban, amelyek távol tartanak a cigarettától, talán sikerülhet. Úgy döntöttem hát, hogy -kutyaharapást szőrével - a cigaretta segítségével fogok lemondani a dohányzásról. Akkor gyújtok rá, amikor akarok, és naponta annyiszor, ahányszor megkívánom. De minden alkalommal, amikor rágyújtok és rágyújtás után minden leszívott füstnél elismételem magamban -gondolatban -, hogy

„NEM KÍVÁNOM A CIGARETTÁT ÉS NEM CIGARETTÁZOM”.

Nem voltam biztos benne, hogy sikerül, de megpróbáltam. Nem mondom, kellett hozzá kitartás, de egy idő után valahogy szokássá, automatikussá vált. Pár hónapig nem történt semmi. Ugyanúgy cigarettáztam, mint korábban, és még azt sem mondhatom, hogy akárcsak egy szállal is kevesebbet szívtam volna. Egy csomag volt a napi adag, és estére mindig el is fogyott. Lelkiismeret-furdalásom sem volt, hiszen úgy éreztem, saját magammal kötött egyezségemnek eleget teszek, és ezzel a gondolatban ismételt mondókával talán a leghatékonyabban dolgozom egy káros szenvedély leküzdésén.

Mintegy fél év elteltével azon vettem észre magam, hogy este marad pár szál cigaretta a dobozban. Később egy csomag három napra is elég volt, majd olyan napok következtek, amikor a cigaretta ott volt a zsebemben, de nem gyújtottam rá.

Amikor egyik kollégám megkínált, a szemébe néztem, és a világ legtermészetesebb módján azt mondtam neki: Köszönöm, én nem cigarettázom.

Nagyon meglepődött. „Hogy létezik? Hiszen pár nappal ezelőtt még szívtad!”

Hát így. Gondolattal. A gondolat erejével.

Különben gyakran látom a cigarettás dobozokon fel-tüntetett figyelmeztetéseket. Vastag betűkkel, szembetűnő módon ott van mindenki előtt a „program”. Íme néhány, amit cigarettásdobozokról másoltam ide:

A dohányzás lassú és fájdalmas halálhoz vezet.

A dohányosok korábban halnak.

A dohányzás öregíti a bőrt.

Megannyi jelen időben megfogalmazott állítás, ami önmagában rendelkezhet ugyan igazságtartalommal, de ha beépül a tudatalattiba, akkor sokkal többet árt, mint

maga a cigaretta. Valamikor talán eljutunk oda, hogy ne ijesztgessük egymást, ne próbáljunk félelmet és szorongást kelteni egymásban. Ha valaki - pénzt nem kímélve - már amúgy is rendszeresen mérgezi a testét, ne tetézzük a bajt romboló, tudatalattiba beépülő programokkal. Természetesen ehhez is, mint mindenhez, ami szép és jó az életben, lelki fejlődés szükséges.

A TUDATALATTI ÉS A RÁK

Korunk egyik mumusa a nehezen és ritkán gyógyítható, váratlanul megjelenő rák. Az utóbbi években sokan felkerestek, tanácsot, lelki vigaszt és gyógyulást keresve, és minden segítségkérő esetében igyekeztem felderíteni azokat a lelki-szellemi okokat, amelyek a daganatos megbetegedéshez vezettek. Ha valakinek gyomorfekélye van, saját maga is könnyen felismeri, hol tévedett, miért és mikor idegeskedett annyit, hogy idejutott. Még egy autóbaleset kapcsán is könnyű rávilágítani arra a belső konfliktusra, amelyet a balesetet okozó vagy elszenvedő egyén hosszú ideje magában hordoz. A baleset csak a belső konfliktus külső megjelenési formája.

A rákkal kapcsolatban azonban más a helyzet. Járt nálam alig negyvenéves apuka, aki éjt nappallá téve dolgozott a családjáért, anyuka, aki mindig mindent megtett a gyermekeiért és az unokáiért, és a sort bátran folytathatnám. Azt mondhatom, hogy kivétel nélkül olyan emberek voltak, akik példásnak nevezhető önzetlenséggel, kifejezetten másokért éltek, mások boldogulását igyekeztek segíteni. Egész életükben adtak, adtak, és ismét csak adtak. Saját magukról szinte megfeledkeztek, sokszor a pihenést is elhanyagolták csak azért, hogy mások szolgálatában lehessenek. Ilyen életvitel után természese-(es az, ha döbbenet veszik tudomásul, hogy a testükben daganat van kialakulóban. Szinte közhelynek számít már a gyakran ismételt megállapítás, hogy „*Mindig*

a jó emberek kapnák rákot." Magától értetődő a kérdés is, hogy az ilyen ember vajon nem a szív útját járja? Vajon nem érdemelne valamilyen kompenzációt az univerzum Ok-Okozati törvénye szerint? Vagy mégis tévedett valamiben?

Ahhoz, hogy a problémát - pontosabban a megoldandó feladatot - világosabban láthassuk, érdemes felidéznünk White Eagle tanítását (Lelki fejlődés I.), miszerint mindig mindenben a középút az, ami célra vezet.

Tegyük fel hát magunknak a kérdést, hogy lehet-e mindig adni, adni és adni anélkül, hogy közben feltöltődnénk, anélkül, hogy elfogadnánk az élet ajándékait?

Miért is vagyunk a Földön?

Lelki fejlődés és tudatosodás céljából. A harmonikus létállapot kialakítását tanuljuk, ami azt jelenti, hogy a kilégzéshez és belégzéshez hasonlóan engedjük, hogy bizonyos dolgok az életünkbe beáramoljanak, majd kiáramoljanak.

Azok a rákos betegek, akik hozzám ellátogattak, kivétel nélkül mind csak adni akartak, anélkül, hogy képesek vagy hajlandók lettek volna másoktól bármit is elfogadni. Márpedig mindig csak kilélegezni lehetetlen. Ugyanígy lehetetlen mindig adni, és sohasem feltöltődni.

A probléma ott van, hogy ezek az emberek nem tudatosan cselekszik, amit csinálnak. Egyfajta belső készítés, bizonyos esetekben szülői „ösztön” hatására igyekeznek segíteni és adni. Ugyanígy önértékelésükbe is valami hiba csúszhatott a nevelés vagy az önnevelés során, mert alig mernek megszólalni a saját érdekükben. Gyakran tartanak attól, hogy mit szólnának mások, ha csak egyszer is önző módon viselkednének. Belső természetüktől idegen az önzés, de ugyanilyen idegen lehet az is,

hogy saját magukra szeretettel és elfogadással gondoljanak.

Ilyen feltételek mellett pedig a spirituális fejlődés egy időre elakad. Csakhogy azért születünk a fizikai világba, hogy spirituális fejlődésünket biztosítsuk, és egyre tudatosabbá váljunk. Ha ez a belső vágy nem valósul meg, és mindig lemondunk magunkról valaki másnak az érdekében, akkor a fejlődési igényünk áttevődhet a fizikai test szintjére, és daganatként jelenhet meg. Ilyenkor a beteg figyelme kénytelen-kelletlen önmaga felé fordul, tehát a tünet segít abban, hogy a sokáig elhanyagolt és háttérbe szorított énjével foglalkozzék. Nem mindegy azonban, hogy miként foglalkozik vele. Amennyiben idejében megtalálja a kiutat, és sikerül megváltoztatnia az élethez való hozzáállását, a fejlődés ismét megindul a lelki-szellemi síkon, és a daganat visszahúzódik.

Hogy a modern orvostudomány milyen gyógymódokat használ a daganatos betegségek kezelésére és milyen eredménnyel, abban nem vagyok járatos, egy valami azonban egészen biztos:

Bármiféle kezelés, amely segíti a szervezet egészségének a helyreállítását, csak akkor lehet hosszú távon sikeres, ha közben sikerül „felülírni”, kicserélni a régi beidegződéseket, szokásokat, gondolkodásmódot.

Amennyiben ezt nem tesszük meg, vagy csak elhanyagolható részben sikerül megvalósítani, ne feledjük: *hasonló gondolatok és érzések hasonló fizikai tünetekhez vezetnek.*

Járt nálam egy kedves hölgy, akinek kis daganatot fedeztek fel a mellében. Később kiderült, hogy öt évvel korábban a méhében volt egy kis daganat, amit „idejében” eltávolítottak, és gyógyultnak nyilvánították. Igen

ám, de a műtéti beavatkozás a gondolkodásmódján alig változtatott valamit.

Gyakran mondják, és igaz is, hogy a szeretetnek gyógyító ereje van. Aki önmagára szeretettel tud gondolni, alapjáraton sokkal jobb egészségnek örvend, mint az, akit sötét gondolatok és félelmek kínoznak. Nem lehet elvárni az orvosoktól, hogy pusztán a fizikai test kezelésével helyreállítsák az egészséget, ha a beteg saját maga is aktívan nem vesz részt a gyógyulás folyamatában.

A rák esetében a gyógyulás egyik útja a belső egyensúly helyreállítása az adok-kapok között. Más szóval -és lehet, ez most sokak számára nagyon furcsán hangzik - *meg kell tanulni bizonyos fokig önzőnek lenni! Meg kell tanulni néha nemet mondani, és meg kell tanulni pihenni, feltöltődni, szórakozni*, még akkor is, ha a legkedvesebb aranyhajú unoka könyörög valamiért. Meg kell tanulni elfogadni bizonyos dolgokat, ajándékokat, segítséget vagy pénzt. Meg kell tanulni továbbá szót emelni a saját érdek sérülése esetén, és le kell mondani a korábbi sérelmek következtében kialakult neheztelésről. A rákos betegnek kifejezetten nehezebbre esnek ezek a dolgok, pontosan azért, mert tudatalattijában egészen más program fut. Nagyon szeretne megfelelni a külső elvárásoknak, ám ezek az elvárások gyakran nem is külsők. Leggyakrabban a betegnek saját magával szemben támasztott, belső elvárásaival találkoztam, és a segítségkérőknek még gondolatban is nehezükre esett, hogy ezen a hozzáálláson változtassanak. Az egyensúly tehát alaposan felborult. Ezen egyensúly helyreállításában segít a mellékelt CD rendszeres hallgatása. Az új program viszont -legalábbis eleinte - összeütközésbe kerül a „korábban telepített, már futó” programmal, és ilyenkor bizonyos ki-

jelentések hallatára belső ellenérzés vagy elutasítás lesz a reakció. Akkor lehet sikeresnek tekinteni az egyensúlyi állapot helyreállítását célzó új „programot”, amikor az ellenérzés teljesen elmúlik, és nemcsak az „adok” szó tűnik természetesnek és magától értetődőnek, hanem a „kapok” is. Ha ezzel kapcsolatban valakinek még mindig volnának kételyei, kérem, gondoljon arra, hogy van egy cső, amelyiken van két csap. Az egyik beengedi a vizet a csőbe, a másik továbbengedi. Ha csak azt a csapot nyitja meg, amelyik továbbengedi a vizet, és a bemeneti csap zárva marad, egy idő után az áramlás leáll, a tartalékok elfogynak. Ha többet szeretne adni, ahhoz lehetővé kell tennie azt is, hogy többet tudjon befogadni. Ha többet tud befogadni, spirituális fejlődése ismét biztosított, és a testi tünet - mivel feladatát már elvégezte, és további gondolati-érzelmi utánpótlást nem kap - visszahúzódik. Hasonló gondolatok és érzések hasonló tünetekhez vezetnek. Megváltoztatott gondolatok és érzések meg fogják változtatni a test összetételét, működését, a sejtekben lévő víz szerkezetét, az anyagcserét, az információáramlást, egyszerűen: mindent.

Kivéve, amikor nem. Találkoztam már olyan nővel, akiben az adok-kapok egyensúly látszólag rendben volt, és spirituális fejlődését sem hanyagolta el. Amikor megtudtam, hogy rákos, először úgy gondoltam, csupán próbatételről van szó, és minden bizonnyal sikerül is legyőznie a betegséget. Kezdetben valóban minden jel erre mutatott. Végül mégis a rák győzött. Csak később, tanítómesterem segítségével értettem meg az összefüggéseket. A probléma ugyanis nem ebből az életből származott. Mint azt tanítómesterem elmondta, meditációban visszatekintett a hölgy előző életeire. Láta őt, mint háromgyer-

mekes anyát, akinek a férje a családot hátrahagyva, pusztán virtusból elment katonának. A harcban ott is hagyta a fogát. A nő élete rendkívül nehézé vált a három kiskorú gyermekkel. Talán ezek a nehézségek okozhatták, hogy halála és újjászületése után, a következő inkarnációban zárdába vonult, és apácaként kívánta leélni az életét. Sajnos ez sem úgy sikerült, ahogy tervezte. Szerelmes lett az egyik papba, és a szerelemből gyermeke született. Ezt azonban zárdatársai elől sikerült eltitkolnia, és a gyermeket közvetlenül a szülés után megfojtotta, és a kolostor pincéjében elásta. A lelkiismeret hangja azonban több életen át elkíséri az embert. A hölgy következő életében Svédországban született meg, és férjhez ment ahhoz az emberhez, aki két étellel ezelőtt is a férje volt. Ismerem a férjét. Mai napig katonatiszt Svédországban. Úgy tűnik, korábbi életében szerzett tapasztalatai még nem vették el a kedvét a katonáskodástól. Három kicsi gyermekük volt, amikor a nőről kiderült, hogy rákos. A legkisebb alig múlt egy éves. A hölgy az előző életben megfojtott gyermek miatti vezeklésként a szenvedésnek ezt a formáját választotta, beteljesítve ezzel a férje karmáját is. Ez alkalommal ugyanis a férj maradt egyedül a három kiskorú gyermekkel.

Nyilván felmerült bennem a kérdés, hogy a gyermekek ebben a helyzetben mit vétettek, hogy hol apa, hol anya nélkül kellett felnőniük, de tanítómesterem felhívta a figyelmemet, hogy az univerzumban semmi sem történik véletlenül. Az Ok és Okozat Törvénye csalhatatlanul működik. A gyermekek sorsának elemzése csupán egy további láncszem volna, és ugyanúgy megtalálhatók lennének az összefüggések, a karmikus adósságok és törlesztések, mint a szülők esetében.

Szolgáljon vigaszul, hogy az ilyen és ehhez hasonló esetek ritkák. A leggyakoribb a belső megfelelési vágy és az adok-kapok egyensúly felborulásából adódó megbetegedés. Ezért egy pillanatig sem kellene azon töprengeni, hogy vajon több életre visszanyúló karmikus adósságról van-e szó?

Sokat segít, ha a beteg azonnal hozzákezd a tudatos gyógyuláshoz és a tudatalatti kitisztításához, mielőtt a fizikai tünetekről tudomást szerzett. Belátom, ez nagyon nehéz, hiszen az első reakció az elutasítás. Ezt követi a rémület és a kétségbeesés. Van, aki ilyenkor teljesen lemond az életéről és a lelki fejlődéséről, és a diagnózist egyértelmű halálos ítéletnek tekinti. Marad a gyógyulásba - pontosabban az orvosok hozzáértésébe és a gyógyszerek hatásába - vetett remény. Fordultak hozzám olyan segítségkérők is, akik csak utolsó szalmaszálként, „hátha ez még segíthet” alapon igyekeztek menteni amit lehet, sokszor csak napokkal a test halála előtt.

Vannak azonban olyanok, akik összeszedik magukat, is megteszik mindazon lépéseket, amelyeket eddig elhanyagoltak.

A mélytudatban rejlő gondolati minták megváltoztatásához azonban idő kell. A beteg aktív részvétele nélkül az orvosok minden tudása és gyógyszere elégtelennek bizonyulhat. Örömömre szolgál, hogy olyan segítségkérő is akadt, aki a fent leírt módszerek segítségével, rostos növényi táplálkozással, egészséges szervek egészséges működésének vizualizálásával, stb. mindössze három hó-nap leforgása alatt - *kemoterápia és sugárkezelés nélkül* tökéletes egészségi állapotnak megfelelő véreredményekkel tudott felmutatni, kezelőorvosának nem kis meglepetésére.

Ezen és ehhez hasonló sikerek láttán felmerül a kérdés, hogy létrehozható-e egy olyan daganatos betegségeket gyógyító központ, ahol a hagyományos orvosi kezelés kiegészítéseként a szakemberek a beteg gondolat-és érzélemvilágának megváltoztatásával, a rossz beidegződések kiigazításával, pozitív gondolatokra és érzelmekre való hangolással is hozzá tudnak járulni a gyógyulás folyamatához. Talán még a gyógyszergyártók érdekeit sem sértené, ha a kezelés eredményeként a beteg meggyógyulna, és még évtizedekig fogyaszthatná a gyógyszeripar egyéb kitérő termékeit.

Ez úton is kérem mindazokat, akik egy ilyen ügyet támogatni szeretnének, hogy az alábbi e-mail címre bátran küldjék el javaslataikat, ötleteiket.

bela@lords.com

A TUDATALATTI ÉS A MÉDIA

Korunk egyik veszélye - bár kevesen tekintik annak - a televízió által sugárzott adások programozó erejében rejlik. Amikor tájékozódni szeretnénk bizonyos adások tartalma felől, megnézzük a rádió-, vagy a TV-műsort. Külföldön TV-programnak hívják. Nicsak, már a nevében is benne van, hogy micsoda!

Először Svédországban figyeltem fel néhány különös dologra ezzel kapcsolatban. Azt vettem észre, hogy kivétel nélkül minden este, a híradóban bementek egy gazdasági természetű hírt, amelynek az volt a lényege és a nézők számára továbbított üzenete, hogy holnaptól az életed anyagi szempontból drágább, és ezzel együtt bizonytalanabb lesz. Az ilyen és ehhez hasonló tartalmú hírek, nap nap után ismételve, elvégzik az ember tudatalattiján a munkát, ugyanakkor azonban megakadályozzák azt is, hogy - ha csak néhány pillanatra is - felemeljük fejünket, és az anyagi dolgok helyett a spiritualitás-sal foglalkozzunk.

A híreknek egy másik csoportja - amire szintén Svédországban figyeltem fel - a bevándorlók által elkövetett törvénysértések, és azok bemutatási módja. Svédországban ugyanis - elméletileg - nincs diszkrimináció, és az embert nem a bőrének a színe alapján ítélik meg. Ezzel szemben, valahányszor bevándorlók által elkövetett törvénysértésről volt szó a TV Híradóban, a háttérben mindig egy vagy több sötét alak körvonala kísért a bemon-

dott szöveget. A tudatalatti hosszú távon ezt úgy értelmezi, hogy a bevándorló egy sötét alak, sötétbőrű, gyakran bűnöző, és semmilyen körülmények között sem tekinthető egyenrangúnak velem, a szőke, kékszemű, becsületes svédvel. Egyetlen oka van annak, hogy idejött, és az csak gazdasági lehet. Kultúrája rendkívüli módon eltérő a miénktől, részesülni szeretne a svéd jólétből, de közelebb áll hozzá a bűnözés, mint másokhoz általában. Ismétlem, ez nem a tudatos gondolkodásra jellemző, hanem arra, ami a képi programozás útján a mélytudatra hat.

Amikor 1987-ben megérkeztem Svédországba, és bekerültem Alvestára, a menekülttáborba, még nem voltam tisztában azzal, hogy a svéd lakosság tudatalattijában milyen program fut a bevándorlókkal kapcsolatban. Ezért aztán rendkívüli módon meglepődtem, amikor odaérkezésünk napján ágyneműosztáskor megkérdezte tőlem a tábor alkalmazottja, hogy láttam-e már ágyneműt, és tudom-e, hogyan kell használni? A kérdés jóindulatúan, barátságosan, segítőkészséget sugallva hangzott el. Ezzel együtt olyan volt számomra, mint egy jól irányzott pofon.

Amikor egy évvel később munkát kerestem, fogadott egy nagy építkezési vállalat helyi főnöke. Kifaggatott, hogy honnan jövök, milyen nyelveket beszélek, miért jöttem, és milyen iskolát végeztem. Miután elmondtam - természetesen svédül - hogy Kolozsváron végeztem a Műszaki Egyetem Út-, Híd- és Vasútépítő szakán, és beszélek magyarul, románul, angolul, és valamennyit konyítok a franciához, azt kérdezte: - Olvasni tudsz?

Mindezt csak azért írom le, hogy érthetőbbé tegyem, milyen hatalmas erővel dolgozik az emberben a tudatalat-

tíjába rögzült kép vagy meggyőződés, és milyen mértékben képes ez a meggyőződés eltakarni a szem elől is azt, aminek bizonyos esetekben nyilvánvalónak kellene lennie.

Amikor 1999-ben úgy döntöttem, hogy magam mögött hagyom Skandináviát, és Budapesten fogok letelepedni, kész felüdülés volt bekapcsolni a TV-t, és meghallgatni a híradót. Azonnal feltűnt, hogy hiányzik belőle az a módszeres mélytudat-szennyezés, amit svédországi tartózkodásom idején nap mint nap tapasztaltam.

Hat év alatt azonban nagyot változott a helyzet.

Ha más tekintetben nem is, ebből a szempontból nemcsak hogy sikerült utólag a nyugati világot, de alaposan magunk mögött is hagytuk. Ma már nálunk is rendszeresen lefelé, az anyagiak és az anyagi világ felé terelik a lakosság figyelmét, azzal a különbséggel, hogy a napi egy - bizonytalanságérzetet keltő - hír helyett mindennap legalább kettőt-hármat jelentenek be.

A stratégia lényegében egyszerű. A lakosságot egyrészt olyan fogyasztási cikkek megszerzésére kell ösztönözni, amelyeknek fenntartása és üzemeltetése időben meghaladhatja az eredeti termék árát is.

Másrészt a lakosság nagy részét el kell adósítani. Ez a lakásvásárlás kapcsán megy a legegyszerűbben.

Így könnyen elérhető, hogy mindazok, akik ebben a mókuskerékben vannak, figyelmüket főként az anyagi világ felé fordítsák, és teremtő gondolataik erejét ne használják másra, mint a földi léten való átvergődésre. Ilyen helyzetben nagyon könnyű ijesztgetni és irányítani az embert.

A mélytudat-szennyezés másik szomorú példája a terrorizmus és a terrorizmus elleni harc. Amióta nemzetközileg összefogtunk a terrorizmus ellen, nagyon bizony-

talanná vált a világ. Elméletben mindenki tudja, hogy az erőszak erőszakot szül, és tanítással, együttműködéssel sokkal többre lehet jutni, mégsem ezt tesszük. Úgy tűnik, ellenségre nagy szüksége van - a fegyveriparnak.

Az arabok pedig szinte hivatalból terroristának tekintendők, olyannyira, hogy még magas politikai pozícióban lévő vezető is akadt, aki nyilvánosan „elszólta” magát, és a szaúdi focistákat terroristáknak nevezte. Pedig nem tehet róla. A tudatalatti program átírja a józan ész döntéseit, és ez mindenkivel így van. Komoly és rendszeres erőfeszítésbe kerül, ha valaki nap mint nap újra tudatosítani szeretné magában, hogy egy megszállt ország védekező lakossága túlnyomó többségben nem terroristákból, hanem szabadságukat, életüket és életmódjukat védő, és ezért nem ritkán életüket feláldozó hazafiakból áll, akik szívvel lélekkel hisznek az ügyben, amiért harcolnak. Ezt a hitet és belső meggyőződést nem írja felül a katonai jelenlét és a haditechnika.

A média által közölt hírek másik - szintén bizonytalanságot keltő és sugalló csoportja - a halálos balesetekről történő beszámoló. Nem tudom, észrevették-e a nézők, hogy bizonyos típusú balesetek mindig csoportosan jelentkeznek. Ha a médiában szárnyra kap egy hír egy repülőgép lezuhanásáról, azt rövid időn belül másik három vagy négy hasonló típusú, de mindenképpen repüléssel kapcsolatos baleset követi. Ha autóbusszserencsétlenségről számolnak be a hírek, szinte biztosra vehetjük, hogy hasonló balesetek egész sorozata következik. Ha pedig netán egy vonattal történik valami, akkor bizonyos időszakon belül a vasúti szerencsétlenségek lesznek a hírek főszereplői.

Vajon miért?

Tudott dolog, hogy a hírügynökségek ellátják egymást híryannyal, és kisebb-nagyobb eltéréssel minden csatornán ugyanazok a hírek kerülnek bemutatásra. Nem csak az országon belül, de nemzetközi viszonylatban is.

Na már most, ahova a gondolat megy, oda energia megy, mégpedig nem is kevés. A gondolatnak pedig teremtő ereje van. Ha a média egy bolygó lakosságának nagy részét eléri egy repülőszerencsétlenség hírével, nagyon sok ember fog repülőszerencsétlenségre gondolni.

És ennek meg is lesz a hatása.

Nyilván nem arról van szó, hogy bizonyos emberek halálát, vagy a földi létből való távozását mi közösen idézzük elő, hiszen a test elhagyásának időpontját a felsőbbrendű Én kezeli. A baleset módjára viszont - közös gondolati erővel - óriási hatást gyakorolunk anélkül, hogy ezzel tisztában lennénk.

Ezért áldásos hatást gyakorolna a világra, ha a média közös gondolatainkat a szépek, a jók, a humoros dolgoknak és az építőjellegű dolgoknak az irányába terelné. És - ha valaki azt kérdezné, hogy egy ilyen irányváltáshoz mi szükséges - a válasz az, hogy egyénileg és kollektíven felül kell tudnunk emelkedni a gyökércsakra irányításán, túl kell lépnünk a halálfélelem okozta korlátainkat, és sokkal több teret kell engednünk mindannak ami szép, ami jó az életben.

A pozitív gondolkodás nem csupán divatos fogalom. Gondolataink nyomán szavak és cselekedetek születnek. Az egész bolygó átalakításának, kiépítésének - vagy mértéktelen kizsákmányolásának, és az ezzel együtt jelentkező klímaváltozásnak - a háttérében a gondolataink ereje áll. Igyekeznünk kellene hát szépet és jót gondolni, mert az építő gondolatok, az egymást segítő, báto-

rító gondolatok ugyanúgy megvalósulnak, mint a negatív, félelemkeltő vagy a környezet kárára történő, mértéktelen meggazdagodást célzó gondolataink.

Ugyanakkor jó volna végre felismerni, hogy bizonyos gondolatok csak az egyéni érdekek fényében tűnnek szépnek és hasznosnak, miközben a közös jót figyelembe sem veszik, vagy egyszerűen csak szem előtt tévesztik.

A bolygó változik. Ezt ma már mindenki beláthatja. A klíma változik. A felszín változik.

Mi is változunk. Ha önszántunkból nem, hát a kényszerítő körülmények hatására. De nem mindegy, hogy milyen irányba változunk.

A legtöbbben úgy szeretnének élni, hogy az nekik jó legyen.

Ez ma már nem elég. Nem tudjuk függetleníteni magunkat a világ eseményeitől. Bárhol következne be valami komolyabb katasztrófa, szinte azonnal kihat a Föld minden lakosára, akár felismerjük ezt, akár nem.

Összetartozunk, és ahhoz, ami a bolygóval és velünk történik, gondolkodásunk révén nap mint nap mindannyian hozzájárulunk.

Jó volna felismerni, hogy a tartós jót csak akkor érhetjük el, ha egymást támogatva és segítve *úgy szeretnénk élni, hogy az mindenkinek jó legyen.*

SZEBB ÉLET VÁR

Mint látod, kedves olvasó, nem kívánom azt sugallni, hogy pusztán egy CD gyakori meghallgatásától egy csapásra szebbé és jobbá válik az életed. Bizonyos területeken mindenképp lényeges és érezhető változást fog hozni, de szinte biztosra veheted, hogy lesznek olyan területek, olyan tulajdonságok, amelyeknek csiszolásán még dolgoznod kell. Valóban szebb és jobb élet vár, ami azt jelenti, hogy valahogy el kell jutnod odáig. A legkülönösebb mégis az, hogy ennek a szebb életnek a lehetőségét magadban hordod, és te magad döntheted el, hogy milyen gyorsan vagy hajlandó elfogadni és követni a Törvényt, ha már felismerted.

A tudatalatti tízparancsolata című CD rendszeres hallgatása mindenesetre hatalmas tehertől szabadíthat meg, A rossz beidegződések, a gyakran ismételt - saját magadra vagy másokra vonatkozó - elmarasztaló gondolatok, az oktalan haragtartás és a panaszkodás terhétől.

Gondolataid teremő erővel rendelkeznek.

Teremts jót! Teremts szépet!

A jó gondolatokból előbb-utóbb jó dolgok születnek. Lehet, észre sem veszed, amint belül változni kezdesz, de azt észre fogod venni, hogy megváltoznak körülöttes az emberek. Másképp viszonyulnak hozzád rokoniaid és régi ismerőseid, új arcok, új barátok vesznek körül, új lehetőségek nyílnak. Él j velük boldogan!

A TUDATALATTI TÍZPARANCSOLAT A

„Hatalmas energiák szabadulnak fel az emberi életben akkor, amikor nincs eltérés abban, ahogy gondolkodunk, amiben hiszünk, és ahogyan élünk.”

J. Krishnamurti

Most pedig arra kérlek, olvasd át alaposan a szöveget, amely a CD tartalmát alkotja. Vizsgáld meg mélyrehatóan, gondold át, és tedd fel magadnak a kérdést, hogy el tudod-e fogadni azt, ami elhangzik. Szeretnéd-e, hogy az életed ezen új vagy részben új paraméterek irányítása alatt működjék? Biztosan lesznek olyanok, akik mindezt „agymosás”-nak neveznék. Én inkább mélytudat frissítésnek, mélytudat tisztításnak tartom. Mint ahogy rendszeresen tisztálkodunk, és ruháinkat is rendszeresen kimossuk, ugyanúgy kellene vigyáznunk arra is, hogy az életünket alapvetően meghatározó gondolatok a szépséget, a jót, a tisztát juttassák kifejezésre.

Egészen biztos, hogy lesznek e könyvnek olyan olvasói is, akik *A végső valóság* c. könyvet még nem olvasták. Ezért előfordulhat, hogy számukra bizonyos kijelentések furcsának, vagy éppenséggel értelmetlennek tűnnek. Mondhatnám, hogy „kérem, higgyék el, nem azok”, de ez ellenkezne saját természetemmel, hiszen én sem hittem el semmit, amíg ki nem próbáltam és meg nem győződtem róla. így csak azt mondhatom: ne hidd el. Nézz utána, próbáld ki, győződj meg. Hinni bármit lehet, és

mindaddig, amíg a hit nem kerül összeütközésbe az univerzum törvényeivel, működik is. A hit a mély tudat gondolati ereje, amely teret, időt és formát teremt. Ahol a hit nem működik, ott már nagy szükséged lesz a biztos belső tudásra, ha tovább szeretnél lépni.

Soha ne feledd: minden gondolatodnak teremtő ereje van! Nem mindegy, mit gondolsz, nem mindegy, mit teremtesz. Kigyógyulhatsz minden betegségből, kilábalhatsz a szűkségből, élhetsz sikeresen és boldogan, megtalálhatod ideális társadat.

Soha ne hidd el, ha valaki az ellenkezőjét állítja.

Egyedül tőled függ.

És attól, hogy mennyire engeded át az irányítást a szívedben lévő isteni Fénynek...

1. EGYSÉGTUDAT

Az élet végtelen körforgásában, ahol most vagyok, minden teljes, egész és tökéletes.

Felismerem, hogy az egyetemes teremtő erő és intelligencia elválaszthatatlan részeként létezem.

Lélek és tudatformájában bennem van az egyetemes erő és értelem. Harmónia, egészség, békesség, öröm, bőség, igaz szó és ihlet formájában áramlik át rajtam.

Felismerem, hogy gondolataim teremtő erővel rendelkeznek.

Az történik velem, amit érzek, és azzá válok, amit elképzelek. Mindenfontos lépésemet az egyetemes bölcsesség irányítja.

Ha bármikor félelem vagy aggodalom uralkodna el a tudatomon, azonnal azt gondolom: most az egyetemes

bölcsesség vezérel engem, és az egyetemes bölcsesség a legjobb megoldást választja.

A bennem lévő teremő erőt szabadon használhatom.

Teremőerőmet a közösség javának szolgálatába állítom

Amint ezeket az igazságokat érzem, és gondolom, megteremtem a tudatosság új ciklusát, és átalakul az életem.

Az egységtudat és öröm természetes lelkiállapotom.

Világomban minden rendben van.

2. MEGBOCSÁTÁS

Szeretem magamat, ezért a régi sérelmeket elengedem és megbocsátom.

Kivétel nélkül mindenkit elengedek, aki valaha megsértett engem, és mindannyiuknak egészséget, boldogságot, és az élet minden örömét kívánom.

Valahányszor eszembe jut a neve valakinek, aki bántott, ezt gondolom: „Elengedlek. Az élet minden öröme a tiéd. Szabad vagy, és én is szabad vagyok.”

A megbocsátás után szeretet, béke és nyugalom költözik a szívembe. Teremő erőm felszabadul, és építő módon használhatom.

Együttérzéssel és megértéssel fordulok mindazok felé, akik lelkileg, szellemileg és testileg betegek.

Örömmel tölt el, ha másokért valamit tehetek.

Világomban minden rendben van.

3. ELFOGADÁS

Embertársaimat teljes szívvel elfogadom, és tartózkodom az ítélkezéstől gondolatban, szóban, és cselekedetben. Felismerem, hogy minden emberben a világegyetem végtelen intelligenciája dolgozik, és ennek az intelligenciának végtelenül sok, egymástól különböző megnyilvánulási formájával találkozhatom. Ezen erő, intelligencia és szeretet minden megnyilvánulását ítélkezés nélkül elfogadom. Ha valaki idegesít vagy zavar, annak okát elsősorban magamban kutatom.

Saját világom egyetlen gondolkodója én vagyok.

Én felelek azért, amit az embertársaimról gondolok.

Egészséget, sikert, lelki békét és boldogságot kívánok minden embernek, akivel közelebbi vagy távolabbi kapcsolatba kerülök. Jókívánságaim őszinték, hisz mindezt szívem szeretetéből sugározom.

Világomban minden rendben van.

4. JÓVÁTÉTEL

A változás életem természetes rendje. A változást örömmel fogadom.

Kész vagyok megváltozni. Kész vagyok változtatni nézeteimen, kész vagyok változtatni beszédemen.

Ha felismerem, hogy valakit megbántottam, kész vagyok bocsánatot kérni. Könnyen rászánom magam, hogy bocsánatot kérjek, mert tudom, hogy ezzel a bennem lévő feszültséget is feloldhatom. Mindig megkérdem, van-e lehetőség arra, hogy tévedésemet jóvátegyem.

Amint ezt megteszem, magamnak is megbocsátok.

A régítől az új felé könnyű szívvel haladok. A változást egyre jobban érzem magamon. Örömmel élem át a jelen perceit. Életemben mind gyakoribb a belső béke és a nyugalom. Világomban minden rendben van.

5. EGÉSZSÉG

Szeretem magamat, ezért testemnek szeretettel gondját viselem. Tápláló ételekkel és italokkal látom el, szeretettel ápolom és öltöztetem.

Figyelek a jelekre, amelyekkel testem üzen nekem, és üzeneteit mindig figyelembe veszem.

A testem szeretettel viszonzozza gondoskodásomat.

Egészségtől és energiától duzzad.

Tudom, hogy testem minden sejtjére kihat minden gondolatom. A panaszkodástól minden körülmények között tartózkodom. Önmagamról és másokról mindig jót gondolok. Tudom, hogy a jó gondolatok, a belső béke és a szeretet mindig egészséges testet teremtenek. Gondolataim teremtetőerővel rendelkeznek, ezért valahányszor a testemre vagy annak valamely részére figyelek, gondolatban mindig egészségesnek, teljesnek, és tökéletesnek látom.

Az egészséget és szabadságot választom.

Az engem is megalkotó erőnek a gyógyító szeretete most felold és eltávolít minden üledéket a testemből.

Bízom tiszta gondolataim teremtető erejében és bízom a változásban.

Boldog vagyok, mert felismerem, hogy testem tisztuló gondolataim és érzelmeim tükörképe.

Világomban minden rendben van.

6. IDEÁLIS TÁRS - *Csak saját felelősségre!*

Most becsületes, őszinte, lojális, hűséges, boldog és sikeres társat vonzók tapasztalataim körébe.

Ezek az értékes jellemvonások máris részemmé válnak, és a tudatalattimba merülnek.

Azt vonzom, amit tudat alatt igaznak hiszek.

Ismerem a vonzás egyetemes törvényét, és a tudatalatti hitemnek megfelelő társat magamhoz vonzom.

Tudom, hogy ideális társam békéjét és boldogságát gyarápíthatom.

Szereti eszményeimet, és az övéit én is szeretni tudom.

Kapcsolatunkat kölcsönös szeretet, szabadság és nagyrabecsülés jellemzi. Az isteni szeretet olyan valakinek a személyiségén keresztül ragyog rám, akivel tökéletesen kiegészítjük egymást.

Ideális társamat megérdemlem és elfogadom.

Érzem, és hiszem, hogy életét teljessé és hiánytalanná teszem.

Világomban minden rendben van.

7. SIKER

Szeretem magamat, ezért olyan munkát végzek, amiben örömet lelem, amiben tehetségemet és alkotóképességemet szabadon kamatoztathatok.

Olyan emberekkel és olyan emberekért dolgozom, akiket szeretek, és akik szeretnek engem, munkámért pedig bőséges ellenszolgáltatás a jutalom.

Tudom, hogy mindazt, amit embertársaimfelé nyújtok, megsokszorozva visszakapom.

Mindig kedves emberekkel találkozom, hisz bennük saját magamat látom.

Tehetségem és alkotóképességem birtokában olyan dolgokat teszek, amelyek belső igényeimet kielégítik.

Mindig vannak emberek, akik az én szolgáltatásaimat keresik.

Szükség van rám, ezért a felkinálkozó lehetőségekből életkoromtól függetlenül kedvem szerint válogathatok.

Munkámmal és jövedelmemmel elégedett vagyok.

Örömöm telik abban, amit csinálok.

Egy vagyok a hatalommal, amely megteremtett.

A siker feltételei eleve adottak bennem.

Akaratom erejével, gazdag képzelőerőm segítségével és kitartásommal életemet boldoggá és sikeressé teszem.

Bármire szól is a küldetésem, sikerre viszem.

Minden élményből tanulok.

Sikerről sikerre haladok.

A múltnak nincs hatalma fölöttem, mert az új befogadására és a változásra gondolatban és tettekben kész vagyok.

Világomban minden rendben van.

8. BŐSÉG

Azért születtem a világra, hogy egész életemet bőségben, boldogságban, szabadon és sugárzó módon éljem.

Arra születtem, hogy lelkileg, szellemileg és anyagilag növekedjem, fejlődjem, kibontakozzam, és életem minden területén tökéletesen kifejezzem és megvalósítsam önmagam.

Tudom, hogy külső világom gazdag tudatom tükörképe, és bármikor újraterezhetem, vagy megváltoztathatom.

Szeretem magamat, ezért kényelmes otthonban élek, amely kielégíti igényeimet. A hazatérés gondolata mindig örömmel tölti el szívemet.

Otthonomban szeretet és harmónia uralkodik, ezért aki csak belép, részesül a szeretet gyógyító erejében.

A világegyetem határtalan gazdagságából korlátlan mennyiségben részesedem. A szépség és a bőség életem természetes része. Az élet ajándékait hálásan fogadom.

Szívből örvendek a mások sikerének, mert tudom, jut bőven mindenkinek.

Kedvelem a pénzt. Szeretem a pénzt. Tudom, hogy a pénz a rajtam keresztül áramló energia része. Ezt az energiát bölcsen és építően használom.

A pénz folyamatosan áramlik életemben. Élvezettel osztogatom, és csodálatosan megsokszorozva visszakapom. Olyan célokra fordítom, amelyek a szépség és jóság gyarapodását segítik.

Minden döntésem a javamra válik. Saját értékemnek mindig tudatában vagyok. Bő kézzel mérem képességeimet, és bőséges anyagi áldás a jutalmam.

Jólétemért, és elmém teremő gazdagságáért hálás vagyok. Világomban minden rendben van.

9. BÉKE ÉS HARMÓNIA

Lényem középpontjában a szeretet végtelen forrása van, ezért békében és harmóniában élek mindenkivel, akit ismerek.

Ez a szeretet megtölti a szívemet, a testemet, a tudatomat, egész lényemet.

*Szétárad belőlem minden irányba, majd visszatér hozzám
megsokszorozva.*

Akkor érzem jól magam, ha szeretek.

*Szeretem magamat, ezért teljesen a jelenben élek, minden
perc szépségét felismerem. A szeretet törvényét betartom és
tisztetem.*

*Az univerzum szeretett gyermeke vagyok, ezért a jövőmet
fény esnek, boldognak, biztonságosnak tudom.*

Segítek magamon, és az élet is megsegít.

*Rajtam kívül, akárcsak bennem, az egyetemes rend
működik.*

Mindent szórakozva tanulok.

*Hálás szívvel, vidáman kezdem a napot. Lelkesen várom a
mai eseményeket, hisz tudom, hogy életemben csak a jó
kaphat helyet. Szeretet, békesség és tökéletes egészség tölti el
a tudatomat és a testemet.*

Szeretem azt, aki vagyok, és amit cselekszem.

Lényemmel, szeretetemmel az élet szépségét hirdetem.

Világomban minden rendben van.

10. BÖLCSESSÉG

*Az élet végtelen körforgásában, ahol most vagyok, nincs
kezdet, és nincs vég, csupán az anyag és a tudat állandó egy
másba fordulása.*

*Életem téren és időn kívüli létező, tudatom teret és időt
teremtő.*

A szeretet törvényét szívemben ismerem.

Biztonságos magamba néznem.

Biztonságos a múltba tekintenem.

Örömmel tölt el, ha a határtalan élet elém tárul.

Folyton megújul az életem.

Minden pillanata új, friss, és eleven.

Pozitív gondolkodással érem el mindazt, amit akarok.

Tudom, hogy elmémet egyedüli irányítóként bármire használhatom.

Életemet magam irányítom.

Mindenben a szépet és a jót keresem.

Gondolataimmal a szépet és a jót erősítem.

Új valóságom új gondolkodásom tükörképe.

Bízom az egyetemes erőben, bölcsességben és szeretetben, hisz tudom, hogy bármit szeretnék is tudni, feltárul előttem az, bármire van is szükségem, megkapom azt a megfelelő helyen, időben és összefüggésben.

*Világomban minden rendben **van**.*